

POLITIŠKOS ŽINIOS.

MASKOLIJA.

Žinių apie išrinktus trečiosios dūmos atstovus vis dar nėra, nors duma turės susirinkti jau lapkričio mėnesį. Reikia čia pridurti dar, kad oficialiosios, taigi rando garsinamos žinios apie išrinktus rinkėjus nesutinka su privyatskoms laikraščiu garsinamomis žinioms. Randas, matyt, ramina vien biurokratus perstatydamas, buk išrinkta daugiausiai vidurinių partijų ir bepartynių įgaliotinių. Tuom tarpu, sulg privyatskų žinių išpuola, kad konservatyvų ir vidurinių partijų atstovų išrinkta mažai, užtai daug daugiau konstitucijinių demokratų ir kairiųjų, nors rinkimai kairiųjų partijų atstovų apskundinti.

Lietuvoj ir Lenkijoj žmonės su nenoru dalyvavo rinkimuose, daugelį valstijų, kadangi suvažiavo per mažai turinčių tiesą balsuotų, rinkimui visai ne buvo. Varšavoj net 15 dirbtuvių darbininkai ne dalyvavo rinkimuose.

Lietuvoj dar nežinia nė ką kandidatais dūmon stato lietuviai. Buves Suvalkų gubernijos lietuvių atstovas Leonas atsiskė kandidatu. Tarp rinkėjų yra išrinktas daktaras Basanavičius. Prieš jį, žinoma, sulenkėję dvarponiai statys visas pajėgas, kad jis ne patektų dūmon, nes jį lenkai laiko didžiausiu savo priešu. Koki kandidatais lietuvių valstiečių yra Kauno gubernijoj, dar teipgi nežinia. Apie išrinkimą lietuvių Vilniaus gubernijoj, rodosi, nėra ką tikėti, nes ir pirma, turint valstiečių daug daugiau tiesų, jų atstovais iš Vilniaus gubernijos buvo vis lenkų dvarponių ir kunigų įnagiai, tai dabar, prie susitarintų valstiečių tiesų, dar sunkiau išrinkti lietuvių atstovą. Kunigai, kaip ir pirma, eina su dvarponiais, nes su jų pagalba tikisi dūmon nusiusti ir kelis kunigus, ir tai tokius, kurie bus apgėjęs ne tik bažnyčioje, bet teipgi lenkystės ir dvarponių reikalų. Valstiečiai gi netiki kunigams ir už juos ne balsuoja, jeigu gi ir yra balsuojanti, tai tokių yra labai mažai, todėl kunigai, nesitikėdami nuo valstiečių pagalbos rinkimuose, laikosi dvarponių skvero, dvarponiai gi teipgi tikisi nuo kunigų daugiau pagalbos, nes jie bent menkai susipratę su kaimiečių gali įvairių į lenkų dvarponių tinklų.

Jeigu šiuose rinkimuose Lietuvoj, Lenkijoj, net pačioj Maskolijoj daugelis valstiečių visai ne rinko, tai aišku, kad valstiečiai nelaukia nieko gero nuo trečiosios dūmos. Gal savo išrovavimuose valstiečiai ne klysta. Iš tikro, jeigu ir trečioji duma nebus valdžiai priklanki, caras ir trečiąją dūmą išvaikys ir po senovei kariškais teismais ir kartvėmis stengsis žmonis raminti. Klausymas tik kaip ilgai žmonės gali kėsti valdžios terorą ir žmonių žudymą? Juk ir ramiausias sutvėrimas gina savo gyvastį, kiekvienas žmogus turi savo troškimus, savo reikalus, savo siekius, prie kurių žengia. Draudžiant net mislyti apie kokius nesutinkančius su valdžios norais siekius ir troškimus, žudant žmones už tokius troškimus, nors juos ir galima tūlam laikui nugadinti, bet nūraminti negalima. Jeigu žmonės ne bus užgandinti, nor rinkimų tiesas valdžia ir dar labiau suvaržytų, jie dūmon siųs tokius savo atstovus, kurie vis statys tuos žmonių reikalavimus ir peiks valdžią. Nors valdžia ir simta kartų vaikytų dūmą, ji turi būti nepirkliai besirūpinančiam vien apie palaikymą biurokratiškos saualios, o ne apie ukėjų labą, randui, kitaip duma neturėtų nė jokios ant žmonių įtakos, ji jų nenuramytų. Žmonės turi kovoti su tokiu randu, kuris juos vien skriausti moka, o nie-

ko tikrai gero padaryti neįstengia, ar nenori.

Reikia dar pridurti, jog duma, neva žmonių atstovybė caro valdžiai dar labiau reikalinga negu patiems žmonėms. Žmonės iki šiol apsiejo be savo atstovybės, gal pakęstų, apsieitų be jos dar kokį laiką, kadangi žmonių atstovų darbą stabdo ta pati netikusi valdžia, neleidama nieko gero įvykdyti. Valdžia gi be žmonių atstovybės apsieiti ne gal, nes be žmonių atstovų pritarimo užrubežiuose nieks jau caro valdžiai ir ant didžiausių palukėnų paskolos ne duoda, o namieje pinigų nėra. Valdžia neturi pinigų uždengimui net šimtinio izdo nepritekliaus.

Bereikalo važinėjo į Paryžių izdo ministeris melsti Prancūzų daugia pinigų. Prancūzijos ministerių pirmininkas jau caro valdžiai pastatė ne vien finansiskus, bet ir politiskus reikalavimus. Jis pareikalavo pataisymo ir perdėbimo susiršimo Maskolijos su Prancūzija traktato, teipgi, kad užtraukiama Prancūzijos paskola būtų priimta žmonių rinktų atstovų. Taigi mat aiški priežastis, kurios dėl caras šaukia trečiąją dūmą. Mat izdas tuščias, neužilgo carui pritrusks pinigų net išmokėjimui algų urėdinkams ir sosto palai-kytojas kareiviams. O kas tą syk bus, jeigu carą apieis kareiviai? Kas jam liks daryti terp jo hekenčiantų ukėjų? Reiks dūmti su priulpaits nuo žmonių turtais į užrubežius. Pastatytas ant skriaudų ir žmonių kraujo sostas jau nesubraskėtų, bet turėtų griuti. Todėl tai carui duma reikalingesnė mat negu patiems žmonėms. Prancūzija, pastatiusi jau drąsiai caro ministeriams politiskus reikalavimus, gali juos dar labiau išplatinti, gali nepasigandinti šiaudine, be jokios galybės duma, bet gali reikalauti tikros žmonių valdžios, kaip tai yra Prancūzijoje ar kituose vakarinės Europos kraštuose. Dėl stokos pinigų caro valdžia gali teip įklimpti, kad skolininkai jai pinigų galės statyti tokius, kokius tik užsimanys reikalavimus. Mat biurokratų valdymo budas teip nupuldė galingą kitąsyk Maskoliją, prieš kurią kitąkart galingiausios tautos drebejo, kad dabar caro valdžia turi gerintis net jos persekiojamiems žydams, nes be tarpininkystės žydų bankininkų apsieiti negali.

Iš tikro dabar Maskolijoj pradėjo naikinti tulas aprubežiuojančias žydus tiesas. Pirmiausiai likoši panaikintos tiesos da-leidžiančios tik tūlam nuosim-čini žydų pastoti į augstnes Maskolijos moksliškas įstaigas; dabar žydai ir tokias įstaigas turi but priimami be jokių aprubežiuojimų. Tai pradžia besigerinimo; bet jeigu išseldimui priklankumo žydų bankininkų reikš daugiau, caro ministeriai panai-ky ir daugiau varžančių žydus pančių. Pančių gi tokių yra Maskolijoj gana, bus ką naikinti. Galima juk pasiderėti, siu-lant kuo mažiausią.

Pereitą nedėlios dieną Peterburge likosi suareštuotas turtin-gas amerikonas William English Walling, apsiėdęs su maskolai-te Strunskyte, jo pati ir jos se-šo. Suareštavę buvo dar vieną amerikoną New Yorko laikraš-čių sandarbininką, bet jį tuojau paleido. Pas Wallingą padarė kratą ir paėmė visus jo raštus, jį patį nugalbėnį ir tirinėjimo ka-lėjimą, o abidvi moteris į mote-rių revoliucijonierių kalėjimą, kur jos išbuvo 24 valandas. Wallingui pasisekė, su pagelba paslapto kalinių pašto, pranešti apie jo suareštavimą amerikoniš-kam ambasadoriui, kuris gal ir suskubino tirinėjimą ir paleidi-mą. Ambasadorius tuojau pas poli-cijos perdėtinį nusiuntė vie-ną ambasados urėdinką pa-klausti, už ką Walling tapo su-areštuotas ir pareikalavo žmo-

niško su juom apsiejimo, kol kaltė ne bus iširta. Walling ir abidvi moteris, kaip pasiro-dė, vieno šnipo tapo apkaltinti, buk savo pinigais sėpia fi-ny revoliucijonierius. Iš tikro vienok atkako jis į Maskoliją ti-rinėti ekonomiskus ir politiskus prietikius ir sanlygas, kokiose gyvena Maskolijos darbininkai. Policijos viršininkas amerikoniš-kos ambasados urėdinkui ap-reiškė, jog Walling gal bus pa-liuosuotas ir turės iš Maskolijos išsineštis, bet tik peržiūrėjęs paimtus pasį jį raštus. Vakare vienok jau visi suareštuotieji likosi paluosuoti, kadangi paini-tuose raštuose nieko nužvelgtino ne rado. Kalkėjimo urėdinkai, paleisdami, dar persipašė. Pri-sakymo išvažiuoti jis ne gavo, bet ir be to išvažiuoja iš Masko-lijos, kadangi pažino jau gerai saualvią caro valdžios.

Ar dėlto bepamatinio arešta-vimo ne ateis caro randui teisin-tiesi prieš Amerikos randą, dar tikrai nežinia; tas pats nuo to, ar Walling paduos skundą. Jis gali dar ir atlyginimo reikalauti ir tą reikalavimą Amerikos ran-das turėtų, ir nenorėdamas, pa-remti. Butų gerai caro šnipus pamokyti, kad jie bent svetinių ukėjų be priežasties neperseko-tų. Jeigu sykį reiktų gerą atly-ginimą užmokėti, kitąsyk jau nesiskubintų areštuoti nekaltus žmonis, be to gi caro urėdini-kai geresnio pasielgimo neiš-moks.

PRANCUZIJA.

Pietinių tautiškų giminių Mo-rokko sultanu apsauktas Mulai Hafis su savo kareivais traukia į šiaurius. Iš Casablanca bėga žydai, kadangi jie mano, kad Mulai Hafis reikalauja pasitrau-kimo prancūzų ir bandys juos iš miesto išvyti. Prancūziškos kariuomenės vadovas, matyt, teipgi laukia užpuolimo, kadangi drutina apkasais savo kareivių styovklas. Bet rodosi, kad bent šiom kartu užpuolimo prancū-zai ne reikalauja bijotiesi. Mu-lai Hafis svetimiems konsuliams Tangere atsinešė laiškus, ku-riuose aiškina, jog jis nori san-taikos su Europos viešpatystės, žada trumpam laike suvaldyti visus maistininkus, įvesti re-formas turinčias kraštą pakelti. Skundžiasi vien, kad truksta jam pinigų. Jo pasiuntiniai at-kako Berlyną įieškoti pinigų, bet Vokietijos kancleris Bulow, nenorėdamas erzinti prancūzų, Mulai Hafigo pasiuntinių visai nepriėmė. Jie, žinoma, ir pas-kolos Vokietijoj negaus be ran-do pritarimo.

Senasis gi sultanas, kadangi pats neįstengia kraštą nuraminti, bijosi savo brolio Mulai Hafigo, prie kurio pristojia vis daugiau maurų giminių, paprašė prancū-zų pagalbos. Prancūziškasis pa-siuntinys užmanė jam priimti Prancūzijos protektoratą, o tąsyk prancūzai suvaldys visus jo prie-šus. Sultanas ant to sutinka, bet priimamas svetimos protek-cijos dar labiau padidintų Mulai Hafigo įtakę, sukeltų visus maurus prieš prancūzus, ateitų vesti ilgą karę, o jį gal steng-tųsi įsikšti ir pavydinti prancū-zams kaimynai, kaip antai vo-kiečiai.

AUSTRIJA.

Apie sveikata senelio Austri-jos cesoriaus prieštaraujančios ateina žinios. Sulg oficiališkų žinių — sveikata jo eina geryn, sulg gi privatiškų — yra visai kitaip. Sulg paskutinių žinių: pajėgos cecoriaus teip nusilp-nėjo, kad reikėjo atsiskaityti net nuo parengimo rume dievmaldy-ties. Plaučiai nepasitaisė, o dar buk prisiplakė astma, kuri gali ceciorį užtroškinti. Pakanka at-minti, kad Austrijos ceciorius tu-rė 72 metus. Tokioj senatvėj, kaip visi numano, kiekviena li-ga yra pavojinga.

IS LIETUVOS.

IS LIETUVOS SOSTAPILO.

(Iš mūsų korespondento).

"Kur malkas kapa — ten ske-veldros lakioja" — sako senas lietuvių priežodis. Tasai priežo-dis galima įvairiose viešo gyve-nimo aplinkybėse ir atsitikimuo-se gana tinkamai vartoti. Šiuo žygiu tą priežodį taikau prie nau-jai sumanyto laikraščio — prie "Vilties".

Patsai faktas, kad mūsų inteli-gentija, jau po dviejų, gal kiek daugiau, metų viešo darbavimo visumenės reikalų srityje, suge-bi įkurti bepartinį, nors ir tris kartus per savaitę leidžiamą, laikraštį, parodo koks didelis yra reikalas tokį laikraštį turėti. Nemanau įsileisti į dabar gyvuojančių laikraščių kritiką, nes tuo-met reiktų visa partijos progra-ma kritikuoti, kas trumpejo ko-respondencijoje padaryti negali-ma. Jau ne vieną kartą buvo pabrėžta, kad partinijai mūsų laikraščiai nesugebia, gal gale ir nesirupina sugebėti, aprėpti pla-tų visumenės gyvenimą ir jos reikalus.

Taigi gema naujas apšvietoj, bet derlingoje, dirvoje darbinin-kas. Gema "Viltis"! Pažiūrėki-me, kaip sutinka mūsų šiadieni-nė partinė spauda naują, dar užgimti nesuspėjusį, draugą; pa-žiūrėkime, kokių minčių pasigau-ta, kad jam, dar negimusiam darbininkui, koja pakisti; pažiūrėkime, galų-gale, kodėl taip pa-sielgta.

Imu "Draugiją" No. 9. Ten randu straipsnį: "Ar reikalingas mūsų inteligentams dar tridienis laikraštis šalia "Vilniaus Ži-nių" ir kitų esančių laikraščių?" — Iš pačio jau antgalio skaity-tojas gal spėti, kokie bus išrody-mai.

Iš pradžių, to straipsnio auto-rius, pasirašęs inicijalais P. P., matyti drąsos pritruko pilna pa-varde pasirašyti, stengiasi išro-dyti "V. Žinių" gerąsias puses ir sunaudoja visus motyvus, kad jas apginti. Tiesa, padaro ir ke-leta užmetimų, bet tuoj juos sa-votiškai apverčia. Nėra kam čia stebėtis, bet tačiau reikia sta-bėties, to straipsnio autorius drą-siai. Stai to straipsnio ištrauka:

"Didis žmogus visados pasilik-didži žmogum, ir istorija už-rašys jo vardą aukso raidėmis; jis neprivalo jokių pagyrų ir ne-privengia jokių dergimų, jis yra visados skaitus, kaip jo darbai, bet bėda tautai, kuri negerbia savo didvyrių, sudėjusių bran-gias aukas ant jos aukuro. Jei-gu tautos daugumėnė leidžia į-vaivaisi avianturistams savo ak-yse teršti ir niekinti viešai vardą žmogaus, kurio brangios aukos dar tebesimilkta ant tautos au-kuro, tai reikia, susiėmus galvą, bėgti šalin su pasibaisėjimu".

Paaiškinu trumpai: didis žmo-gus — Petras Vileišis, avianturi-stas — kun. J. Tumas ir A. Sme-tona.

Pažvelgkim dabar į p. P. P. logiką. Begindamas p. P. Vilei-šį, kurio nuopelnų nieks pasisa-vinti ne mmano, jį iš jo neplešia, visiškai prieštarau-da-mas savo tvirtinimui, nesigėdi p. P. P. vadinti "avianturistais" kun. J. Tumą, kurio nuopelnai Lietu-vai, gal nė kiek, nemažesni už p. P. Vileišio nuopelnus, proporci-jiniai sustačius! Ne nuopelnams vieno ar kito žmogaus čia vieta išrodinėti, bet reikia bent tiek elementariškos etikos turėti, kad vienas ir padanges iškeliant, kitų nedergti, nebūtiroti, juo labiau už teisybės tartą žodį.

Tat kas gi galų-gale mums lie-ka? Pastatykime Antakalnyje šventinę, padėdysime tu "di-nių" mūsų žmonių "mulkiukus", sustatykime ten ir, inkvizicijos laikus prisiminė, botagu varyki-me ton šventinyje visus lietu-vius atiduoti garbė mūsų "di-niams žmonėms". Rodos, kad nieko sumaningsnio padaryti ar sumanyti nestengiamė. Tat bu-

ty džiaugsmas! — Ba! tuomet priderančioji bent garbė tektų mūsų "didvyriams", nes taip, mat, atsiranda "avianturistai", visai Lietuvai žinomi "avanturi-stai" — kun. J. Tumo ir A. Sme-tonai pavidale, kurie "Vilniaus Žiniose" dirbė, drįsta "viešame susirinkime" pakritikuoti "V. Ži-nių" leidėją, p. P. Vileišį! Ir horendum! "daugumėnė susi-rinkusios net inteligentijos tam viskam pritarusi".

Ką gi reikiška šiokie "logikos" žodžiai? Ką reikiška ta "noli tan-gere" mūsų veikėjų? Kodėl to-kiai akulmas apsirėikiška?

Kiekvienas lietuvis lenkia gal-vą prieš p. Petro Vileišio darbus ir aukas tautai, bet tas nė kiek nereikiška, kad tas lietuvis turi lenkti galvą ir prieš p. P. Vileišio klaidas. Toms klaidoms pritari — ne — to nė vienas sąžiningas žmogus nepadarys ir neturi moralinės tiesos padaryti. Tat butų veidmainiškumas, ak-las gerbimas — mažiau vertas negu statyti neapykantą. Tas pats galima pasakyti ir apie kitus mūsų veikėjus.

Dar daug galima būtų parink-ti panašių žiedelių į "avanturi-stus" panašių minėtame straips-nyje. Atrastume ten "demoraliz-atorius", "duonos įieškotojus" ir tt., bet spėju, kad užteks ir to, kas viršų parasyta.

"Lietuvos Ukiniukas", N. 37 nė pirmųjų "Vilties" num. pa-sirodant nelankdamas, savotiškos logikos įstatymų prisilaikydams, sako:

"Jis pranešimo matyt, kad tai yra laikraštis draugijos, prie ku-rios priguli 179 dalininkai, imo-kešius arba pažadėjusie įmokėti po 100 rublį. Tarpe dalininkų e-są apie 150 kunigų. Iš to galima spėti, kad ir pats laikraštis bus vedamas kunigų dvasioje. Taigi bus artimas "Saltiniui" ir "Ne-dėldienio Skaitymui".

Ir tiek? Daugiau nieko nėra, kas pasakyti būtų galima! — Pirmiausia "iš to" dar sausai nie-ko nematyti. Bet kodėl taip pa-sielgta: ar dėlto, kad partyninis fanatizmas liepia matyti kiekvie-nam kunigę "žmonių", kultūros, pažangos priešininką, ar bijoties konkurencijos — tą žino autorius tos trumpos recenzijėlės ir pati "L. Ukiniuko" redakcija, kuri tokį aktyvų plotą sprendimą patal-pinti sutiko.

Iš visų kalbų, iš visų atsiliepi-mų, kurie teko girdėti apie nau-riją gemančią "Viltį", galima iš-nešti tokį nemalonų įspūdį, kad tas viskas iš pavydo daroma. Nėsmi nė "Vilties", nė kokio kito laikraščio sandarbininku ar garbintoju, bet vien noriu būti bešališkų sprendimuose apie ki-gių tarp mūsų laikraščių ir turėti visame kame savo nuomo-nę, nesiskolinant jos iš svetimų, arba lopant svetimų protavimus.

Kaune, kaip jau, turbūt, žino-ma, ateinantį sekmadienį 6. X. bus Pirmasis Lietuvių Moterų Susivaižiavimas — apsirėikiškas, galima sakyti, mūsų gyvenime nepaprastas. Placiuo parasyti, apie jį prisigūdamas to Susiva-žiavimo nutarimus. Dabar pami-niu kad nuo Vilniaus lietuvių de-legatėmis tan Susirinkimas iš-rinktos: p. Pleiryte - Puidienė ir Smetonaitė.

Pavydėjimus tarp Vilniaus vei-kėjų geriausiai ant vietos užbaig-tų; Amerikos lietuviai, gerai vi-ko nežinodami, ir teisėjais buti negali. "Viltis" prospektas jau iš-ėjo ir iš jo sprendžiant, reiktų ma-nyti, kad bent "Lietuvos Ukiniu-kas" savo pranašavimuose ne la-bai paklydo.

IS VILNIAUS.

Karo teisme nagrinėjama 3-jo Dono pulko kazokų byla. Kalti-nami 4 kazokai, kad išstatė po-litiškus ir ekonomiskus reika-lavimus savo vyriausybei. Su-mišimai kilę pulke dėl suėmimo dviejų kazokų, neatidavusių gar-baus aficerui. Vienas kazokas, kalėjime sėdėdamas, nustojo or-ku sumanyti nestengiamė. Tat bu-

Kareivių kalėjiman, vadina-majam N. 14, Antakalnio gat-vėj, buvo kasamas po žemėmis urvas kaliniams išvaduoti. Dar-bas nepavyko; pasikasimas su-sektas sargybos.

(Iš '2.).

VILNIUJ PIRMASAI LIETU-VIU MOKSLO DRAUGIJOS SUSIRINKIMAS TESĖS DVI DIENI.

Prasidėjo rugpjūčio 5 dieną, pasibaigė 6. Susirinko į kelias dešimtis žmonių. Buvo nema-zai atvažiavusių. Pirmoje die-noj prasidėjo svarstymai įvairių klausimų, antrą dieną buvo per-skaityti keturi referatai. Apie juos čia aš nekalbėsiu, tik pa-žymėsiu, kad kai kurių mokslo vyrų referatuose daugiau buvo ko kita, sakysime, fantazijos, ne-gu mokslo.

Keistą įspūdį darė šis pirmi-sis mokslo draugijos susirinki-mas. Draugija vos ima gyvuot — dar niekur nieko, o pradeda savo veikimą rinkimu garbės narių, narių - korespondentų. Kasžin ar didelė bus garbė tiems išrinktiems garbės nariams, buti nariais niekam nežinomos, niekeno negirdėtų mokslo vyrų draugijos. Be to dar, nepapras-tas ir rinkimas į garbės narius, ir šiaip balsavimo budas, — pa-nasus į lietuvišką. Valsčių vy-rai, kai ką taria, tai vieni šau-kia "reikia", o kiti, "nereikia". Katra pusė katrą nurekia, tos ir viršus. Toks balsavimo bu-das vadinamas "nurekimu". Jį va-rtoja valsčių per seigas. Mok-slo draugijoj gi pavartojo kiek kitonišką balsavimo budą. Pir-mininkas, sakysim, praneša, kad toks ir toks žmogus, vertas yra priimti garbės nariu ir pasako: "man būtų malonu", kad gerbi-a masai susirinkimas jį priimtų į narius "per akliamaciją". Tuo-met gerbiamojo susirinkimo toji dalis, kuri nori padaryti pirmi-ninkui malonumą, ir su tuo su-tinka, ploja delnais, o kuri ne, — ramiai sau sėdi. Tai ir yra balsavimas "per akliamaciją".

Kaip matote, labai daug panašu-mo tarp grynai lietuviškojo "nu-rekimo" ir nelietuviškosios "ak-liamacijos". Skirtumas tik toks kad, balsuojant "nurekimu", nu-balsuoja tie, kas geresnes turi kakarines, o balsuojant "per ak-liamaciją", visuomet ima viršų aukliamuočiai, kadangi ramiai sau sėdinčiųjų nuomonės nesigirdi. Taigi, "per akliamaciją", tapo priimti garbės nariai; dau-gumas iš gerbiamojo susirinki-mo nė nežino, kad tokie žmonės yra pasauljį, nepasiteiravę, kas jie tokie, priėmė į garbės narius, nenorėdami suteikt malonumą pirmėsdiui. Tukių pat "aklia-macijos" budu tapo priimti ir draugijos korespondentai.

Jau nuo pat jaunūmės paste-biamas pas Mokslo draugiją no-ras visų pirma pažibūčiai pa-sipuosti. Buvo netrupai kal-bėta ir apie tai, kokie diplomai davinėti draugijos nariams, ko-kio didumo ir gražumo....

A. M.

(Iš '2.).

Rugpjūčio 5 — 6 d. buvo įsteigimasis Lietuvių Mokslo Draugijos susirinkimas. Žmonių suvažiavo nemažai. Dalis jų po susirinkimų įrengė "vakarienę". Dalyvavo arti 40 žmonių. Visi linksmai bekalbėdami, valgė, gė-nei vyriausybei. Bet uriadni-ka, sužinojęs tą, nusivedė prie "baltakės" buteliuko, ir padarė sankaiką.... Gėda tiems, kurie už degtinės stikluoką parduoda save ir savo žmoną.

Dar porą žodžių. Vaziuoda-mas per G. kaimą, užsuko pas dešimtininką Sauciūną. Radęs jį grįžio be blekutes, rėžė keliatą syk per ausį. — Žinosi — sako — kitą kart, kad prieš uriadni-ką negalima be formos stovėt. Tai gadyne! Už ką tenka gu-zas gauti! — Sužinojęs, kad žmo-gus rengias vaziuoti į Ameriką, tuojau nutveria, į šaltąją užda-iro. — "Tu — eko — esi roci-

si nariai sutiko su tuo sumany-mu, ir kiekvienas davė savo au-ką. Kaip kurie ankavo po 3—5 rubl. Surinkta 22 rub. 75 kap. Pinigai perduoti K. Kasai.

P.

IS PANEVŽIO.

Rugsėjo 11 d. buvo savizemių susivaižiavimas išrinkimui įgalioti-nių į pavietą. Bet čia tapo padaryta didelė neteisybė. Vie-toje savizemių, susirinko vienl kunigai ir da atsivėžė su savim savo sėbrus. Buvo susirinkę iš-viso 46 rinkėjai, kurių 22 kunigai, o tik 24 valstiečiai. Kunigai už-sirašė savizemiais, bet kokie jie savizemiai, kad valdo nesavo, bet parapijos žemę? Pagal įstaty-mus — nuo 200 dešimtinų renka-mas vienas įgaliotinis. Susirinkusių buvo tiek, kad jie išrinko 9 žmones, kurių 6 kunigai ir 3 kuniginiai valstiečiai.

Priežastis, kad taip mažą sa-vizemių susivaižiavimą, buvo šios: kurie galėtų susivaižiavę išrinkti įgaliotinius geresnius žmones, tai tie visai žinios apie rinkimus (pranešimų, pavesčių) negavo, o tiems, kurie jau seniai išmirė, tai pranešimai buvo pasiūti. Kurie atėjo, kaip tų įgaliotiniai, tai visai prie rinkimų nebuvo prie-leisti, nes, girdi, pranešimai ne ant jųjų vardo rašyti. Eidruge-vičius nuo Truskavos turėjo įga-lojimą nuo savo tėvo 100 metų senuko, bet jį irgi prašalino.

Tas dar yra neteisybė, kad ku-nigus, kurie valdo parapijos žemę ir patį visai jos nedirba, prie rinkimų prileidžia, tuo tarpu gi nuomininkus (randaninkus), ku-rie patį žemę apdirba, visai prie rinkimų neprileidžia.

Kunigai neatjaucia žmonių rei-kaų, tai jie ir negali jiems atsto-vauti. Didelę skriaudą jie mums padarė, užbėgdami mums už a-kių....

Savizėmis Misevičius.

IS BARTNINKU.

Bartninkuose (Vilkaviškio pa-tivietė) nuo mažajumi įgalioti-nių išrinktas D-ras J. Basanavi-čius.

IS TROŠKUNU

Ukmergės pav.

Niekuomet dar Troškunuose neprisiėjo pergyventi tokie laikai kaip dabar. Pasunkėjo jų buvis, kada susilaukė į savo miestelį gubernatoriaus uriadniko Nikola-jevo upatų. Jau jis seniai buvo žinomas mūsų apylenkė, kaip turįs gerą uoslę "įtariamie-siems" žmonėms įieškoti. Ga-vęs dabar paugštintąją (pakel-tas liko į Troškunų uriadnikus), įgijo begalinę didybę ir puiky-bę. Ne vienam jis sakosi: "Aš Troškunų gubernatoriaus, mano žodis šventas; ką noriu, tą da-rau". Ir ištikro, žodžiai nelieka be pesekmių: ką jis nori, daro. Nagaikos, apysodos,kumščiai, tai jo pirmieji įrankiai žmonėms kankinti. — Paminėsiu nors keliatą faktų, sakau, keliatą, nes visų jo nežmoniškų darbų ne-galėčiau surašyti. Sanvaitės 2 atgal nusigrado jis Vaidilonį sodžium pas dešimtininką Korką. Spyrė kinkyt arklių ir vežti pa-"ciiclistus". Dešimtininkas at-sakė, kad nežinas, kur tie "ci-ciiclistai" esą. Kirto nagaika. — "Dazinosi" — sako. Tuomet Korkienė puolė paties ginti. Jis, nieko nelaukdamas, suteikė ir jai keliatą "nagaikų". Korka buvo sumanęs skysties angstės-nei vyriausybei. Bet uriadni-ka, sužinojęs tą, nusivedė prie "baltakės" buteliuko, ir padarė sankaiką.... Gėda tiems, kurie už degtinės stikluoką parduoda save ir savo žmoną.

Dar porą žodžių. Vaziuoda-mas per G. kaimą, užsuko pas dešimtininką Sauciūną. Radęs jį grįžio be blekutes, rėžė keliatą syk per ausį. — Žinosi — sako — kitą kart, kad prieš uriadni-ką negalima be formos stovėt. Tai gadyne! Už ką tenka gu-zas gauti! — Sužinojęs, kad žmo-gus rengias vaziuoti į Ameriką, tuojau nutveria, į šaltąją užda-iro. — "Tu — eko — esi roci-

jalistas, nori pabėgti, pridars blogo, dalyvavai užmušime Orlovo ir tt. Žinoma, turi žmogus susiprasti, kas čia gali padėti: ne kas kitas, kaip 10 rub. gali išvaduoti iš nelaimės. Taip antai šią nedidelę atsitikimo Indriškiui. Žmogus turėjo sumažinti kelionės išlaidas, išsiperkdamas iš nelaimės.

X.

Liepos 18 d., Umėnų kaime Kazimieras Švilpa, susipykęs su savo vaikais (nežinia, ar tai protas jam buvo pasimaišęs, ar iš savo kvailumo), kreipėsi prie Troškūnų gubernatoriaus. Niekas jo nepagrindė, atkeršyti vaikams ir broliui Petriui. Vairkams — už nepaklusnumą ir šiurkštumą prieš tėvą, broliui gi — už šautuvo laikymą. Matomai, Švilpa patepė gerai Nik., nes „sausio nieks neklaus“, ypatinai gi musų „gubernatorių“. O jis jo išklauzė ir taip dar umai. Liepos 9 d., kaip paprastai pas mus daro policija, vidurnaktį atdundėjo sargybinių, uriadniko Nik. vadovaujami, Švilpos vaikų bausti. Išlauzė ir triobą, prisiekė prie vyresniojo sunaš Povolio, ėmė kapoti be pasigailėjimo nagaikomis ir kumščiais daužyti. Tas klausia, už ką jį muša policija? Uriadnikas paaiškino: „Už tėvo neklausymą, ko rūgį neveži, ko eini pas svečius uždabiant!“ Nudėję visą „melinimais“, paleido jo vieton gi motinai liepė atvesti dukterį, kuri taip pat esanti kalta: tėvo neklausanti. Tik, ant laimės, jos nebuvo namie: tam karte išliko nevašinta nagaikomis. Vienok pas meilės ir paklusnumo platintojus neisnyko noras atkeršyti. Rugpjūčio 4 d., jau sutemus, vėl atsirado prie jaus Švilpa. Prisiekė prie motinos, nagaikomis mojuodami, spyrė duoti dukterį. Motinai pasakius, „nėra namie“, ėmė jieskot po pasuolius, palovius ir užpeky. Belandziodami paloviais, uždegė lovos šiaudus, ant kurios gulėjo vaikai. Per agunos grūdą nesudėgino namų.

Patsai Švilpa išbėgo laikais. Žmonės kalba, buk jo protas buvęs jau pamisęs koks mėnuo atgal.

Neįsivaikęs.

(Iš „Z.“)

IS GRISKABUDŽIO, Naumiesčio pav.

Rugpjūčio 10 d., naktį, prieš Griškabudžio atlaides (Atsimainymą) Barzdų kaime pas P. Sadaucką nakojo žandarai. Mat, jie buvo atsibaldę daboti socializistų. Tuo laiku beveik kas metai buna išlipinti lapeliai. Tai gi, jie tikėjosi, kad ir šįmet taip bus ir gal pasileis lipintojo kūrį sugauti. Bet ne viskas paskui žmogaus noro klijosi. Tą naktį kaip tikta buvo didelė perkūnija su audra. Vargšai žandarai išvaikščiojo visą naktį ir nieko nepelė, tik suslapo, susipurvinio. Rytą anksti gi, kada „budrieji“ sargai nustojo vilties besulauksia ką, atėjo tie neauklėliai socialistai, pilnėdė visam kaime lapelius, net ir ten, kur jie sergėjo. Atsikėlė, žandarai nebežino ką ir keikti: girdi, kad ne ta audra, butume kaip žalius paties. Tiesa juk, kad šuo būtų greitas buvęs, būtų zuikį pavijęs.

(Iš „Z.“)

IS ROZALINO, Panevėžio pav.

Liepos 29 d. Rozalino buvo lietuvių vakaras, įrengtas Panevėžio draugijos „Aido“, su pagalba vietinių mylėtojų artistų. Buvo vaidinama „Nutrauko“, „Valsčiaus Sudas“ (pirmą kartą Lietuvoje) ir „Vienas iš mūsų tur apsivesti“. Antgalo p. P. padainavo porą dainų — solo. Vaidinimas būtų buvęs atliktas gerai, jei kiek didesnės būtų daromos pauzės kalboje ir ne taip greitai kalbėta. Publikos prisirinko apie 200 žmonių. Daugumas, kiek patyriaus, pakinkta vakaru. Ypač pažymėtina, kad publika prisilaikė tvarkos, kas retai atsitinka per lietuvių vakarus; už tą reikia atduoti garbę p. S., tvarkos prižiūrėtoji.

Lietuvių vakarai dabar jau paprastas daiktas, ir daug nebūtų ko rašyti, jeigu ne tos nepaprastos aplinkybės, prie kurių tas vakaras įvyko. Vietinis kunigas Grinkevičius, patyręs

apie rengiamą vakarą, išpradžiū buvo lyg prielankus, ypač, kad girdėjo iš draugijos įgaliojimo, jog pusė gryno pelno eis ant „Ubagnynės“. Paskui gi, pamatęs įrengėjų tarpe keliatą „melinimais“, ėmė galutinai „rezoliuciją“. 1) tas vakaras rengiamas su tikslu surinkti pinigų (mat, antrą pusę pelno dar „Aidas“ pasiūliko sau), 2) iš kurių „cicilistai“ prisipirks bombų, 3) sukviets visuomenę kuopon, tai yra, į vakarą ir... išklės revoliuciją (tai faktas: žodžiai, nk. V-no girdėti nuo klebono). Pasakyta — padaryta, ir „žalioji kompanija“ kibo į darbą. Klebonas perspėjo Bagdonavičius, kad nebeduotų tam tikslui buto, vargšams pranešė uriadnikui savo rezoliuciją, laukdamas nuo jo pagalbos joms įvykdyti. Įgaidinta kelių artistų tėvai, kurie nebeleido savo vaikams dalyvauti lošime, sutrukdytas choras ir tt. Taip stropiai pasidarbavusi „žalioji kompanija“, manydama, kad „reikalas atliktas“, pavedė jį davatų gomuriui, o patį ramiai atsidavė pailsui...

Bet štai, liepos 21 d., pasirodė miestelyje afišos, ir musų „karžygių“ vėl atkiunta, puola jų draskyti; negana to, ir kitų dar priemonių buvo griebtasi „sukilusiems cicilistams malšinti“... Galop, prie „žaliojo staliuko“, klebonas draugiškai praneša prištaviui, kad negerai esą padarę, leidami įvykti vakarui, laike kurio renkami pinigai ant „neregulios“ literatūros, bet... vietoj pagyrimo „za donos“, gavome... nosį! Prištavas atsakė, kad apie tą turi rūpintis policija... o ne pašaliečiai...

Barzda.

(Iš „Z.“)

IS KAMAJU, Zarasų pav.

Atvažiuos šią žiemą kamendoriui Irmantui Kamajuosna, jam pasirodė, kad kamajiskiai labai tamsūs. Na, ir ėmė juos šviesti. Viena nedėdienį, įlypęs į sakyklą, užragino visus dievobaimingus parapijonus nešti pinigų ant įtaisymo knygyno. Girdi, busių gerų knygų pasiskaityti, kaip antai: apie žemę, kaip ją dirbti, Lietuvos istoriją ir visokių laikraščių. Kas dėsiąs ant knygyno, tasai gausiąs dykai knygų pasiskaityti. Parapijonai ant apšvietimo reikalų nepasigailėjo pinigų. Bet kaip pasigailėjo lipintojo kūrį sugauti. Bet ne viskas paskui žmogaus noro klijosi. Tą naktį kaip tikta buvo didelė perkūnija su audra. Vargšai žandarai išvaikščiojo visą naktį ir nieko nepelė, tik suslapo, susipurvinio. Rytą anksti gi, kada „budrieji“ sargai nustojo vilties besulauksia ką, atėjo tie neauklėliai socialistai, pilnėdė visam kaime lapelius, net ir ten, kur jie sergėjo. Atsikėlė, žandarai nebežino ką ir keikti: girdi, kad ne ta audra, butume kaip žalius paties. Tiesa juk, kad šuo būtų greitas buvęs, būtų zuikį pavijęs.

(Iš „Z.“)

LIEPOJUI.

Rugpjūčio 11 dieną, antrą valandą po pietų, Viktoro ir Larsono kory dirbtuvė, trims žmonėms nešant iš kontoros į dirbtuvę pinigų išmokėti darbininkams algų, dirbtuvės kieme užpuolė ant jų nežinomi ginkluoti žmonės, atėmė iš jų 8 skrynutes pinigų, iš viso 4500 rublių, išėjo per vartus, iš kiemo ir pasislėpė.

Nors policija su raitais dragunais ir pribuvo, iškrėtė latvių ir katalikų kapus, esančius greta dirbtuvės, bet nieko nesusekė.

Pirklys.

(Iš „V.Z.“)

IS SMORGONĖS, Vilniaus gub.

Kurpių streikas įnešė šokišias

tokiais permainas kurpių gyvenime. Prieš streiką, kuris čia buvo iškiles visose dirbtuvėse, buvo mokama už darbą nuo dalyko ir darbas tęsdavosi bemaž ko ne 15 valandų per dieną. Dabar paskirtas mokestis už visos savaitės darbą, nežiurint, kiek bus padirbta per tą laiką. Darbas turi tęsties per dieną tikrai 9 valandas, nuo 8 ryto iki 6 vakaro su pertrukiu pusę valandos pietums. Be to, panaikintas užstatas, kuris buvo reikalaujamas nuo kurpių mokinių ir kuris eidavo savininko kišenėn, mokiniui atsitraukus be laiko.

(Iš „Z.“)

IS MESKUCIU, Šiaulių pav.

Rugpjūčio 26 d., per Baltramiejaus atlaides suvažiojo į Meskucius nemaža sargybinių. Ėmė tuojaus tvarką daryti. Visų pirma „sutvarkė“ vieną ukiuoką, smagiai apdaužė per žandus, kam jis pamatė bevagiant nekultas avizis ir pradėjo „pokus“ barti, kad nekreatų arkliams jo javų. Ukininkas sumanė apsisukti pristovui ant sargybinių, bet nieko nelaimėjo. Sargybinių, pagirti už narsumą, išėjo linksmi, ir vėl jieskojo kuo atsilyginti.

Apie 5 valandą po pietų atvyko į miestelį 5 „tvarkadariai“, jau gerokai prisigėrę. Ėmė žmones nuo vežimų draskyti, kam be jų leidimo ant vežimų gėrį. Žmonės ramiai jiems atsakė: „Ne įsų alų geriam, ir jums nedarbas kištis: „eikite į šalį“. Sargybinių, nieko nelaukdam, pradėjo žmones naikinti jėgomis kapoti. Drąsniai vaikiniai jiems priešinties, — vienas dar gi nagaiką iš nagų ištraukė ir pačiam nagaikos valdytoji smagiai užvažiavo per žandą. Sargybinių išsitraukė kardus ir puolė ant žmonių. Siebėgi visos puses; pribuvo daugiau sargybinių, ir paėmė du visai nekaltus vaikus: vieną, Kaz. Gačkauskį, labai sukapojo kardų, kitas, Ign. Prokupas, buvo taipgi smagiai primuštas, bet davus rublį, buvo paleistas tą pačią dieną. Kaz. Gačkauskis mėgino pabėgti. Sargybinių raitai priviję jį netoli malūno. Bėgo jis kokią verstą. Prisiviję sargybinių, ėmė kapoti kardais: nukirto abiejų rankų pirštus, perkirto galvą ir atvedė į miesčių kaimą su mušta, kad nebuvo žymu veido.

Rugpjūčio 27 d. Gačkauskį išvežė į Šiaulius. Jis yra Naisių dvaro darbininkas. Grafas Zubov, reikia tikėtis, užsisėdęs už savo darbininką; patį gi mečiakutėliai už savo kailį nemano užsisėdėti, nors ir gyvimi jį luptų. Mat, kaip degintis prisiklosia, nebejaucia nė skausmų, tik stiklinėmis akimis vaikštinėja ir jiesko su kuo susipešti, prie ko prikibti...

(Iš „Z.“)

IS GRISKABUDŽIO, Naumiesčio pav.

Ką dirba policija? Verta tik tai pasizūrėti kad ir j musų aplinkė — ir atsivers visa litanija jos darbų.

Va, žemsgargys Dorochenka sv. Onos atlaides, sutikęs ant kelio važiuotį dvario kumščiuoją jį, kam jis kelio neduodas žmonėms. Mat, dvario kumščiuoja, kad ne pėstieji duoda kelį važiuojantiems, bet važiuotiesiems. Mat, dvario kumščiuoja, kad ne pėstieji duoda kelį važiuojantiems, bet važiuotiesiems. Mat, dvario kumščiuoja, kad ne pėstieji duoda kelį važiuojantiems, bet važiuotiesiems.

Kitas „atsitiktikas“. Tas patsai Dorochenka, atjojęs kratos daryti pas Juozapavičių — buk pas jį susirenka „cicilikai“ — ir nieko „prieš valdžią“ neradęs — o Dorochenka oi-oi kaip moka rast! — sutiko tenai kaimyną armino sodžiaus, Buragą.

— Kas tu toks?

Buragas tyli; mano sau, kad žemsgargys iškvaišęs ar ką, kad nebeįsta pažįstamo žmogaus. Ir jis niekadus juk neįsė prieš valdžią, antraip, visados grynė senovės tvarką, kaip gi tai būtų? Bet Dorochenka sumojęs, kad čia toks nors „prieš valdžią“ bėgas, užmetė jam keletą kumščių ir varos į raštinę. Tik pakelini Dorochenka kiti žemsgargiai pertikrino, kad tai tikrai Buraga — „geras“ žmogus.

Ir vėl Dorochenka Dabar

jau beveik kaip ir sugavęs „ciciliką“. Įsilaužęs į vidų pas darbininką A. Varnaucką ir pristatęs jam revoliuciją „prie kaktos, „graziųjų“ duodąs rodą prisipažinti, kad jis esąs prie cicilijų prisirašęs.

— Ogi kas per žemsgargis rašė, a?

— Neteisybė... — teisinio Varnauckas. Per motinos žemsgargis aš tikrai vardu mirusiu jį terašiau, kad neužmiršti per maldą. Neteisybė, pone... Taip ir neįsigirdo prisipažintant. Iš apmaudo Dorochenka nors apmūšė ir išvyko savo keliais.

Tokių vis „atsitiktikų“ nė neapsiklausyti. Nebėra gal grįčios, kur jų nebūtų buvę, kasdieninė duona tai jau tapo. Nebent tiek naujo kartais, kad visi žemsgargiai, kaip į karę traukdam, smarkiai ginkluoti išvyksta į kaimus, bene ras ko „prieš valdžią“. Kas, kas, o sodnai tada ypatingai nukentė. Toks jau, mat, likimas musų policijos.

Zanavykas.

Rugpjūčio 11 dieną po Griškabudžio atlaides, į Valių sodžių, pas Joną Damijonaitį, užvažiavo svečių. Suėjo taip pat ir jaunuomenės iš apylinkės. Atsirado smulkiai ir prasidėjo šokiai, kaip paprastai dar musų jaunimo susirinkimuose daroma. Atvažiojo į svečius ir žemsgargis K. Stelmokas, kaip Damijonaitis giminiotis. Tikta, matyt, nelabai jam buvo ramu viešėti: tomel drebėjo, kad nenukabintų kas jam „brankto“, nors ir niekas apie tai nemanė. Kaip ant tų, vienas valkinas buvo prasišalęs kur. „Valdzios atstovas“, jau nieko nebelaukdamas, spruko namo, kad neužspėtų rengiamoji, kaip jį mane, ant jo pirtis. Išvažiuodamas, šaudė iš revolverio: būv jau gerokai girtas. Atsargumė delei pasuko važiuoti kitu keliu, bet sutinka keliu ateinant būrį jaunimo, kurie taipgi ejo pas Damijonaitį viešėti. Iš baimės nepasijuto, kaip iš vežimo išsoko ir per laukus nubėgo Slabado link pas savo uošvį. Ant rytojaus jis išklaunėjo iš Raulinaitukės, kas dar buvo atėję svečių į Damijonaitius, kas jį šaudęs, per laukus jam bėgant (mat, tuo laiku, ištikrųjų, kurioj tai pusėj buvo girdėti šūviai). Suzonojės visų pavardes, sutasė juos ir padavė viršininkui, buk tai jie šaudė jį. Tris iš tų nurodytųjų vaikinių, su kuriais žemsgargis jau ankščiau turėjo kokiąsias tai „rokundas“, tuojau suėmė. Jų namuose buvo padarytos kratos, jieskoma buvo šautuvų, bet nieko nebuvo rasta. Už kelių dienų buvo suimti dar 4. Reikalavo iš jų, kad išduotų, kas šovė. Iš pašaliečių skundų jau buvo pranešta policijai, kad šovė Jonas Bacevičia, tai suvertė ant jo. Po to visi suimtieji buvo paleisti, ir dabar policija jiesko J. Bacevičiaus. Kokia bausmė jo laukia, nežinia, bet žemsgargis jį tešina: mat, jis buvęs geriausias jo draugas. Norėjo žemsgargis atkeršyti nusidėjusiems prieš jį, bet kerštas nukrito ant jo draugo.

(Iš „Z.“)

IS IGLIAUKOS, Senapilės pav.

Atkelti čia 3 sargybinių ėmė rodyties sėve. Pirmą šventadienį, tuoj po mišių, atėję aludėn, ėmė žmones užkabinti. Išsilaikę vieną už durų, sako jam, kad turj ant jo „akį“ (matomai, kyrio gauti norėjo); kitą vaikina, nusivedė atsikratin kambarin, gerokai apdaužė. Paskui, išėję iš stubeles, rado keletą jaunų vaikinių, apdaužė, išvaikė, vieną suėmė ir nuvežė į valsčiaus tamsiąją, bet pašalininkas, patyręs kame dalyką, nepriėmė.

Pazįstamas.

(Iš „Z.“)

ANTROJI LIETUVIŲ DAILĖS PARODA.

Gruodžio 23 dieną šių metų (sausio 5 d. 1908 m.), bus atverta Vilniuje antroji lietuvių dailės paroda. Sąlygos prisituntimo parodon artistų darbų tokios: pat, kaip ir pirmoji parodoj.

Parodoje gali dalyvauti vien dailininkai lietuviai. Parodon bus priimami: 1) paveiksai aliejiniais; 2) architektūros projektai; 3) skulptūrų ir rėžlių darbai; 4) artistiški išsiu-

viniai, mezginiai ir kiti tam panašūs darbai.

Prie kiekvieno darbo turi būti pridėtas autorius arba autorės adresas, veikalų pavadinimas ir jo kaina. Jeigu daiktas neparsiaduoda, tas turi būti taip pat pažymėta.

Paskutinis laikas prisituntimui artistų darbų parodon 22 gruodžio.

Darbus parodai ir laiskus siųsti adresu: Vilnius, Preobraženskaja No. 9, p. Zofijai Gimbutaitei, „Lietuvių Dailės Draugijai“.

Lietuvių Dailės Draugijos Valdyba.

(Iš „L. U.“)

ŽEMĖS VALDYMAS SUVALKŲ GUBERNIJOJE.

Valdzios žemės yra netoli 400 tukstančių margų, tai bus apie penktą dalis visos gubernijos plotu. Valdžiai priguli daugiausiai girios, apie 340 tukstančių margų; kitos valdzios žemės užima pasodas ir nederlingas vietas. Šių paskutinių priskaito netoli 38 tukstančių margų. Čionai priguli nederlingomis vietomis, nes palios ir pelkės gali duoti geras durpes, ežerai gi žuvis. Tik musų valdzia ikkol neįmano naudotis tais turtais. Pasodas užimtos girinių užveždy (strielių, obiesčių, naldesų ir jų pagalbininkų) daugiausia aplesios, ukė menkai vedama. Neatprošali bus padavus, kiek verta yra, pinigais apskaitant, visa Suvalkų gubernijos žemė ir nejudinamas turas.

Valstiečių žemės yra 1,113,604 margai; vienas vidutinis margas vertas 57 r. 89 k.; taigi visa valstiečių žemė verta 64,466,535 rb. 65 k.; pelno iš jos gaunasi 2,583,501 r. 28 k.

Dvarų žemė apskaityta vidutiniškai po 49 r. 60 k. už margą. Iš viso jos gubernijoje yra 472,623 margai, taigi verta ji yra 23,442,547 r. 20 k., pelno duoda 921,632 r. 40 k. Valdžiai priguli daugiausiai girios, kurių vidutinis visoj gubernijoje margas vertas net 251 rb. Tada 374,657 margai pareis į 97,785,470 r.; pelno iš jų 978,544 r. 70 k. Visas gi žemės plotas Suvalkų gubernijos vertas būtų 184,694,559 rb. su pelnu 4,483,048 r.

Matome, kad valstiečiams priguli beveik 3 kartus tiek žemės turtų, neg dvarponiams, valdziai gi priklauso daugiausia negu valstiečiams ir dvarponiams kartu suėmus.

Žemės vertumas 184,694,559 r. su pelnu 4,483,048 r. Miestelių žemių ir namų vertumas 3,591,742 r. su pelnu 61,995 r. Miestų nejudinamas turtų vertumas 5,344,040 r. su pelnu 267,202 r.

Pabrikų ir dirbtuvių vertumas 974,690 r. su pelnu 115,781 r. Iš viso 194,605,031 r., pelno 4,928,026 r.

Taigi visi nejudinami gubernijos turtai (žemė ir triobos) išneša netoli 200 milijonų rublių vertės ir duoda pelno apie 5 milijonus rublių.

Gyventojai kuone perdėm visi žemė verčiai ir iš jos minta. Suvalkų gubernija tai tikra žemdarbių gubernija. Fabrikinės pramonės joje taip kaip nėra.

Didelė dalis gubernijos ploto priguli valdziai, kuri moka ant gminų reikalų daug mažiaus nuo margo, negu kiti gyventojai. Iš to išeina, kad tais mokesniais gyventojai Suvalkų gubernijos persunkinti. Taip, iš viso gubernija sudeda ant gminos reikalų 284,274 rublius; valdzia gi už savo girias toje sumoje įneša tik 11,048 rb., t. y. tik dvidešimtis šeštą dalį anos sumos. Jeigu atsiminsime, kad valdzios girios duoda jai pelno beveik 1 milijoną rublių, t. y. penktą dalį visos gubernijos nuo nejudinamų turtų pelno, tai turime pripažinti, kad valdziai čionai reikėtų mokėti ne 11 tukstančių rublių, bet bent 5 kartus tiek, t. y. 55 tukstančių rublių su viršum.

Apie tai musų valstiečiams verpat, kaip ir pirmoji parodoj. Parodoje gali dalyvauti vien dailininkai lietuviai.

Parodon bus priimami: 1) paveiksai aliejiniais; 2) architektūros projektai; 3) skulptūrų ir rėžlių darbai; 4) artistiški išsiu-

bent sulyginta su kitais gyventojais.

Dabar pažiūrėkime, ar ištektų Suvalkų gubernijoje žemės tiems, kuriems dabar jos neprietenka. Suprantamas daiktas, kad tikrų žinių čionai negali paduoti, gali tik prisitinti prie jų. Patįs apskaitymai gali but gana toli nuo teisybės. Žiūrėsim į juos tik taip, kaip į kiekvieną bandymą.

Jau minėjome, kad bežemių gub yra apie 70 tukstančių arba 14 tukstančių šeimynų; mažesnių gi, kurie iš pačios savo žemės negali išmisti, priskaitėme irgi apie 70 tukstančių galvų; iš jų 8,559 šeimynos turi mažiaus kaip 3 margus; o 5000 šeimynų terpu 3 margų ir 15 margų.

Kad be vargo išsilaikyti ukinkui iš savo žemės be samdytų darbininkų, gali sakyti, užtenka Suvalkų gubernijoje 15 margų. Tada išeitų, kad tiems, kurie visiškai žemės neturi, reikėtų duot ant kiekvienos šeimynos po 15 margų; jų priskaitėme 14 tukstančių šeimynų, taigi jiems vertėtų atrėžti 210 tukstančių margų.

Tie, kurie turi mažiaus, kaip 3 margus, turėtų gauti bent po 12 margų ant šeimynos. Jų radome 8559 šeimynas, tai jiems reikėtų pridėti 102,708 margus. Ant galo tie, kurie valdo terpu 3 ir 15 margų, reikalauja sav pridėti po kokius 8 margus; jų skaičių numinėme ant 5000 šeimynų; tada šitiems prigulėtų pridėti 40,000 margų. Arba visoms 3 rūšims reikalaujančių žemės išpultų duoti 350 tukstančių margų su viršum žemės. Iš kur but galima gaut tie puskertvirto šimto tukstančių margų?

Pirmučiausia yra Suvalkų gubernijoje bent 100 tukstančių margų dvarų žemės taip apskinkintos skolomis, jogei tokia žemė eu didelė nauda šalei galėtų but pasikirstyta bežemiems valstiečiams. Dabartiniai valdytojai nepajiegia priderančiai tų žemių išnaudoti ir laiko gana apleistais jasias. Točiaus yra per 100 tukstančių majoratų žemės, kuri irgi be kokio reikalo esti rankose dabartiniių jų valdytojų, kurie patis negyvendami, savo dvarus parsamdo kitiems. Ir šita galėtų su visuotina nauda but pavesta tiems, kuriems žemės neprietenka.

Valdzios pasodų žemė, apie 24 tukstančiai margų, galėtų irgi tikti tam dalykui. Kaip jau minėjome, ta irgi žemė negerai išnaudojama yra. Teipogi dalis girių, kurių Suvalkų gubernija turi per daug, galėtų but apversta bežemių ir mažesnių naudai. Yra tokių šlapųjų girių, kurios mažai duoda girinės medegos, o žemė tenai javams tikty. Vienoj Marijampolės girininkystėje esant į 7000 margų tokios girios (Žaliosios giria).

Tokiū budu surandame apie 250 tukstančių margų, kurie galėtų but su nauda paskirti mažesniams ir bežemiems. Pagal musų apskaitymą reikėtų dar 100 tukstančių margų, idant visiems žemės užtektų. Tikram reikalui parejus, rastusi ir tas šimtas tukstančių iš kitų dvarų žemių, bet rodos toksai reikalas Suvalkų gubernijoje dar negreit ateis. Tuo gi tarpu žeminiam alkiui numalšinti gubernijoj žemės tikrai užtektų iš tų žemių, kurias valdytojai be pasipriesinimo aplesitų už tulą atlyginimą.

„Dar kyla klausimas, ar tikrai yra musų gubernijoje žemės alkis, argi ištikrųjų rastusi tie 140 tukstančių gyventojų, kurie trokšta žemės. Žinomas daiktas, kad Suvalkų gubernijoje tasai žemės klausimas neturi tokio aštrumo, kaip, sakysime, Latvijoje, Gruzijoje, Maskolijoje ir net kitose 9 gubernijose Lenkijos. Suvalkų gubernijoje valstiečiai turi 3 kartus daugiau žemės negu dvarininkai. Anose gi šalyse valstiečiams priklauso žemės mažiaus negu dvarininkams. Ale prisizūrėję arčiaus, pamatysime, kad žemės alkis ir Suvalkų gubernijoje yra ir nemažas alkis. Apskaityta, kad daugiausia gyventoj kraustosi į Ameriką iš tų paviety, kur daugiausia mažesnių ir bežemių yra. Taigi „bėga“ į Ameriką iš dalies dėlto, kad žemės permaži. Toliaus 1906 m. iš ministerijos paliepimo (turbut Kutlerio), girininkai užrašinėjo bežemių. Žinau, kad Marijampolės girininkystėj umai užsirašė, daugiausia iš Jievaravo ir

Kvietiško gminų, 2000 žmonių žemės trokstanti. Taigi geidžiančių žemės rastusi ir Suvalkų gubernijoje užtektinai.

K. Gr. (Iš „L. U.“)

IS AMERIKOS.

VODINGUMAS UODU.

New York. Susirinkime čionykšios „Academy of Medicine“, Dr. Ayers apreiškė, jog Amerikoj per vienus tik metus miršta 250000 žmonių nuo morkių įkandimo. Be abejonės ne visi tikės daktaro išvadėjimams.

STUDENTU UZDARBIAI.

New York. Veik visų Amerikos universitetų studentai, prasimatinimui, užsiima visokiais pašaliniais darbais, net tokiais, kokiais Europoj studentai neužiima: paveikslan, užgimus streikams, Amerikos studentai gana tankiai eina sėbauti; kiti buva mokintojais, buchalteriais, paprastais darbininkais. Iš tokių pašalinių darbų pereituose metuose Columbia Universiteto studentai turėjo \$111161,28. Puseitinas tai uždarbis, bet ant 2000 suvirsum studentų tai visgi ne daug.

PIRMUTINIS SNIEGAS.

Sault St. Marie, Mich. Šiauriniuose didžiųjų ežerų kraštuose, 18 d. spalio, puolė pirmutinis šimmet sniegas, siautė ir vėtra. Laivai pasislėpė į uostus.

HOTELIS NETURTINGIEMS.

New York. Milijonierius J. Oaden Mills, už \$1500000 pastatė, ant kertės 7 ave. ir 36 str., hotelį neturtingiems. Brangiausias kambarys kaštuos čia 40c. Hotelis yra puikiai įrengtas, triobva yra ant 13 lubų, joje yra 1875 kambariai.

MUŠIS TERP CHINIEČIU.

Philadelphia, Pa. Chiniečių apgyventoj miesto dalyj, terp dviejų priešingų partijų, kaspočių užgimė smarkus mušis, kuriame tris chiniečiai tapo nudurti, o daug sužeisti. Tik gavusi pastiprinimą, policija galėjo besimušančius, besibadancius ir besisaudancius azijatus išvaikyti.

SUNES VAGILIŲ GAUDYMUL.

New York. Čianykštė policija persigabendino iš Belgijos tulą šunų skaitlių. Šunes tie bus vartojami gaudymui vagilių. Specialistai išmokytus šunis nuo seniai turi Bruxelles ir Parizys policija.

MUŠIS NEGRU SU POLICIJA.

New Orleans, La. 18 d. spalio, vienuose namuose užgimė čia muštynės tarp negrų, į kurias įsikišo policija. Negrai užsidarė namuose ir pradėjo šaudyti į policistus; tie gi atsakė teipgi šūviais. Vienas policistas likosi užmuštas, o daug policistų ir negrų tapo pašautų. Policistai, negalėdami juodpavius įveikti, uždegė namus.

AUGŠČIAUSIAS NAMAS.

New York. Singero siuvamų masinių kompanija, savo biurams ir krautuvėms pasistatė čia specialią ločną namą, kuris bus augščiausias ant svieto: namas turės 703 pėdas augščio, bus ant penkių dešimčių lubų. Vien Paryžių esantis Eifelio bokštas bus augštesnis, nes jis turi 1000 pėdų augščio.

ATKIRTO.

Fort Dodge, Ia. Čianykštis miesto majoras neseniai miesto rodai padavė sumanymą uždėti specialią mokesį ant visų vyrų, kurie neapsives iki metų pabaigai. Automobilų vežėjai Nolan Snow teip pabugo pasekė miesto majoro sumanymo, kad suviliojo jo dukterį, išbėgo su ja į kitą miestą ir ten apsigėdė.

ATEIVIAI ATKAKE AMERIKON RUGSĖJO MENESYJ.

Rugsėjo mėnesį atkako Amerikon 9804 ateiviai, arba ant 3553 daugiau negu pernai. Iš Maskolijos šmet atkako ant 5340 mažiau negu pernai. Daugiausiai atkako italijonų, nes 19316, vokiečių 3627, grekonių 4176, ateivių iš Maskolijos 17206, iš Anglijos 12972.

ORLAIVIŲ LENKTYNĖS.

St. Louis, Mo. 21 d. spalio čia atsibuvo terptautiškos lenktynės, kuriose dalyvavo orlaiviai iš Amerikos, Prancūzijos, Anglijos ir Vokietijos. Petnyčioj atsisub lenktynės visokių orlaivių, taigi ir sunkesnių negu oras.

MUSĖ JAPONIEČIUS.

San Francisco, Cal. Amerikoniskieji juodašimčiai išgriovė čia vėl vieną japonišką valgyklą. Riūses sukėlė vienas pasigėręs amerikonas King, kuris per langą įsiritė į japonišką skalbyklą. Japoniečiai, kumščiodami, varė jį laukan. Kingo draugai įsimašė ir pradėjo muštynes, kuriose 20 amerikonių ir 10 japoniečių likosi sužeistų, o du japoniečiai sumušti mirtinai.

ORLAIVIŲ DIRBTUVĖ.

New York. Čia likosi inkorporuota Airship & Balloon Co., kuri ketina įrengti orlaivių dirbtuvę. Kapitalas kompanijos yra 400000 dol. Ar tik ta dirbtuvė nebus panaši buvusiai kitąkart Chicagoj, kurioje neva dirbo auksas. Net Amerikos kariūnė neturi dar galinčio lekti prieš veją orlaivio, o kitų kraštų išradėjai ne duos Amerikos kompanijai naudotis iš savo išradimų.

NELAIMĖ MIESTE FONTANET, IND.

Nuo ko Dupont parako kompanijos krautuvėse explodavo parakas, tikrai nežinia ir, turbūt, priežastis niekada ne bus iširta, nes tikrieji kaltininkai negyvi. Kiek iš viso žmonių prazūvo, dar nežinia, nes nevisi dar griuvėšiai iširti: iš po jų vie nok ištraukė jau 35 negyvėlius ir 600 sužeistų. Exploracija sugriovė 500 triubų. Niekto tame stebėtino nėra, nes su sykių explodavo 600 bakų parako.

SUPULĖ IN VANDENI.

Joliet, Il. Ant Illinois - Michigan kanalo apvirto platforma. 25 darbininkai supulė į vandenį, iš jų penki prigėrė, o 20 pasisekė iš vandens ištraukti.

NELAIMĖS ANT GELEZINKELIU.

Mt. Hope, Ohio. Netoli nuo čia išsoko iš rėlių elektriskasis karas Elbourn Ave linijos ir nu pulė nuo 25 pėdų augšto pylimo. Prie to viena ypata tapo užmūsta, 6 pavojingai, gal mirtinai, sužeistos.

Chattanooga, Ten. Ant Harrison str. susimusė čia du bėganti ir priešingas puses elektriskos geležinkelio karai ir susidaužė. Prie to 7 ypatos tapo užmūstos, 10 likosi sunkiai, o 20 lengviau sužeisti.

GAISRAI.

Bay City, Mich. Sudegė čia lentų plovykla Kern Manufacturing Co. Ugnyje prazuvo inspektorius William Lapham. Nuostoliai gaisro padarytus skaičiu ant 100000 dol.

Aberdeen, S. D. Netoli nuo čia, miestelyj Onkes, N. D. siautė gaisras, kuris pridirbo nuostolių ant 200000 dol.

IŠ DARBO LAUKO.

St. Louis, Mo. 22 čeverky dirbtuvės, kurios dėl streiko darbininkų stovėjo nuo 5 savaičių, pradėjo vėl dirbti, bet iš pirmą dirbusių darbininkų sugrižo prie darbo vos 1%.

Providence, R. I. Čia atsibuvo konvencija "United Textile Workers of America" organizacijos. Susirinkę delegatai nutarė reikalauti sutrumpinimo darbo laiko.

San Francisco, Cal. Pagarsėjęs darbininkų skriaudėjas Charles M. Schwab, prezidentas Union Iron Works ant Mare Island, užtikrina, jog vien ant randui padirbtų kariškų laivų jo kompanija paskutiniuose trijuose metuose turėjo nuostolių \$2700000, tiek savo pinigų pridėjo. Mat koki garadėjai! Dabar kompanija norinti su visu minėtąs dirbtuves uždaryti.

New York. Sustreikavo čia, teipgi Baltimorėj, Philadelphiaj ir Bostone mašinistai ant velkančių garlaivių. Jie reikalauja, kad ant kiekvieno garlaivio būtų po tris mašinistus, dabar yra tik du.

Conellsville, Pa. Prie kokso pečių šitose aplinkinėse, kur iki šio dirbo vien ateiviai darbininkai, dabar pradeda priiminti vis daugiau amerikonių ir tai, kaip sako, todėl, kad ateiviai turi per daug visokių švenčių.

Monaca, Pa. Darbai eina čia gerai, darbininkų be darbo nėra.

Mallby, Pa. Darbai šiuom kartu eina čia negežiausiai.

IŠ VISUR.

Italijoj neseniai laivynės ministerija atliko mėginimus persitinkimui, kaip ant laivo ir žmonių atsiliepa šviali didžiausių kanuolių. Mėginimui paėmė seną plieninį, padirbtą 1885 m. musio laivą, turinti 11320 tonų, įtalpos, "Francesco Morosini". Ant jo pastatė keturias 43 centimetrų kanuoles (dabar teip didelių kanuolių niekur nevartoją, didžiausiųjų vamzdžio skly yra tik 30,5 centimetro), 43 centimetrų kanuolė sveria 105 tonas, meta kulkas 900 kyliogramų. Ir iš tų keturių kanuolių, padegdami elektrika, pradėjo šaudyti, šūviui paimdami po 350 kyliogramų parako. Pasekmės buvo baisios. Laivas ant vandens nuo oro sudrebėjo šokinėjo. Didesnė dalį buvusių ant laivo žmonių rado be žado, kraujas tekėjo iš ausų ir posies ir didesnė dalis ne atsigriebė visai nuo nervų suerzinimo. Visas jį laivas teip tapo pagadytas, kad toliau negali but vartojamas. Taigi mėginimas pasirodė, jog kanuoles 43 cent. negali but vartojamos, nes jų šviali gal labiau pagadina ločną laivą, negu priešo, į kurį juk, krutant, nelengva palaikyti.

Paryžiaus laikraštis "Gil Blas" pagarsino, jog buvęs Prancūzijoje Maskolijos izdo ministeris Kakovkecv užmezgė tarybas su Paryžiaus bankininkais apie naują paskolą Maskolijos randui, bet tarybų pabaigoj Prancūzijos ministerių pirmininkas Clemenceau atsakė taryboms pritarti, kol maskoliškasis užrubežinių dalykų ministeris ne duos reikalingų paaiškinimų kas linų tulų neaiškių paragrafų susiršime Prancūzijos su Maskolija. Todėl tai dabar, ir atkako Prancūzija Maskolijos užrubežinių dalykų ministeris Izvol'skij. Clemenceau reikalauja: peržiūrėjimo ir pataisymo kareiviškosios konvencijos; pagarsinimo deplomatiskosios susiršimo dalies ir pritarimo žmonių atstovų užtraukimui paskolai. Tai gi lytin ir išaina aikšten, kodėl Stolypin šaukia trečiąją dumą.

16 d. spalio visą pietinę Europą atlanke smarkios vėtros, audros ir debesų praplyšimai. Vėtra ir audra prasidėjo šiaurinėj Afrikaj irėjo per Ispaniją, Portugaliją ir pietinę Prancūziją ir ant viso savo kelio labai daug nuostolių pridirbo. Užtvinę nuo debesų praplyšimo vandens visai nuplovė kaimą Olet, netoli Barcelonos (Ispanijoje). Miestą San Sebastian, šiaurinėj Ispanijoj, vėtra veik su visu išgriovė. Prancūzijoje, Bretanijos pakrantėse laike vėtros paskendo daug žvejų laivelių, prigėrė daug žvejų.

Peterburge likosi suareštuoti: amerikonas William English Walling iš Indianopolis, jo pati ir giminaite, kadangi jie draugavo su finalis progresistais. Pasakui suareštavo ir Wallingio draugą, teipgi amerikoną Kelog Durlandą, bet paskui jį paleido. Suareštavo ir tuos finus, su kuriais Walling draugavo. Policija apkaltina jį, buk jis savo pinigais šelpia maskoliškuosius revoliucionierius. Dabar dar policija įieško amerikono laikraštinko iš New Yorko M. Jameso.

Pasibaigė jau garsi, maskoliškojo caro sušaukta į Haagą viešpatysčių sankaikos konferencija, turinti, kiek galint, sumažinti kares tarp tautų. Ištikro vienok jį karių nesumažės, apsaugos vien siek tiek neimančius kerėj dalyvumo ir vedančių kares kraštų gyventojus nuo žiaurumo kariaujančių, žinoma, jeigu kariūnės vadovai pildys konferencijos nutarimus.

Dėl nusibankrutinimo New Yorko varinės kompanijos, nusibankrutino Hamburgo bankas Hallero, Soehle & Co. Skolos banko siekia 30 milijonų markių. Bankas tas uždėtas 1830 metuose ir turėjo visoj Vokietijojej nemažą kreditą. Gal nusibankrutinimas šito banko nupuldyt ir daugiau su juom susiršusių bankų. Visi nusibankrutinusių banko kapitalai ne pereina 5 milijonų markių, todėl kreditoriams ir kitiems bankams atsis nemažai žudyti.

Austrijos parlamente Vindobonoj, susirinkime 19 d. spalio, perkrautėjant klausymą pagerinimo buvio tarnaujančių ant Austrijos geležinkelio, užgimė tokios barnys ir besikolofojimai tarp socialistų ir vokiečių atstovų, kad prezidentas, neįstengdamas besibarančius nuraminti, turėjo susirinkimą uždaryti.

Peterburge policija pagarsino naują revoliucijos aukų statistiką už rugsėjo mėnesį. Sulyg tos statistikos: rugsėjo mėnesį 34 revoliucionieriai likosi nužudyti, 207 ypatos, tame 73 urėdninkai, tapo užmuštos, 172 sužeistos. Prie to priskaityti ir aukos juodašimčių surengtų žydų skerdynių Odesoj Rostove ir Simferopolij.

Lenkijoje pramoninkai, bijodami nesutikimų su darbininkais, uždarinę savo dirbtuves ir neįdinas į užrubežius, kiti vokieškiems kapitalistams pardavinėja savo akcijas. Kiti vėl fabrikantai perkelia savo dirbtuves antai iš Varšavos į Maskvą. Daro tai, turbūt, iš lenkiško patriotizmo!

Maskoliškas Varšavos general - gubernatoriaus laikraštis "Dnevnik Varšavskij" užtikrina, buk policija, iš sumytų persitinkimo, kad lenkiškoji revoliucionijška organizacija vardu "Proletariat", nusibankrutino. Kiek tame yra teisybės, nežinia.

Hamburgo garlaivių kompanija, nenorėdama apsieiti angliškais garlaiviais Cunard linijai, kurios naujasis garlaivys "Lusitania" pasirodė greičiausiai ant svieto, nutarė pasidirbinti dar didesnį pasażierinį garlaivį, galintį paimti 47000 tonus. Varymū jį laivo bus turbinos ir kulbinės masinos; garlaivys tas turės but dar greitesniu už angliškąj varomą vien turbinomis.

Vokietijos randas padavė parlamentui sumanymą tiesų apie susirinkimus. Sulyg naujų tiesų, susirinkimus, kuriose kalbama vokieškai, pakanka tik užmėduoti policijai; susirinkimams gi, kuriose kalbama kitokiomis kalbomis, reikia pirma išmėsti valdžių daleidimą.

Tangierą atkako iš Casablanca pulkai žydų. Jie užtikri-

na, jog naujasis sultanas Mulai Hafiz traukia su 1000 kareivių ir 25 kanuolėmis Casablanca ir pasirengęs bombogduoti miestą, jeigu iš jo prancūzai ne pasitrauks. Rodoj, ir generolas Druide laukia užpuolimo, nes jis drutina esančias už miesto prancūziškų kareivių stovyklas.

Kaip pasirodė byloj Salteux indijonų gyvenančių prie Norvay, Kanadoj, šitie indijonai visus sunkiai sergančius, pasenusius savo sandraugus, kad jie nebūtų sunkenybe, tiesiog užmuša, arba gyvus sudegina.

Australijoje, miestas Newcastle pradėjo grįmsti į žemę. Gyventojai turėjo greitai kraustyti iš savo namų. Rija mat žemė ir miestas.

Kadangi Prancūzijoje pradėjo vogti brangesnius daiktus iš katalikiškų bažnyčių, tai valdžia išleido padavimą, visus brangesnius daiktus pernešti iš bažnyčių į miestų muzejus, kur jie bus gerai nuo vagilių apsaugoti.

Italijoje, nuo smarkių lytų užgimė dideli tvanai. Upej Piamone, Adiga, Argo ir Brente išsiliejo per krantus. Miestuose Intea, Ballenzo ir Caprie visi žemutiniai gyvenimai vandens užlieti.

15 d. spalio į Manila atkako Amerikos karės ministeris Taft ir žinoma, ten gyvenanti amerikoni ir nuo jų prigulinti filipiniečiai parengė širdingą priėmimą. Tikri filipiniečiai, geidžianti labo savo kraštui, laikėsi iš tolo.

18 d. spalio, Skotijos pakrantėse, netoli St. Abbis Head, paskendo daniškas garlaivys "Alfred Erlendson". Prie to prigėrė 20 įgulos žmonių.

Ant laivo "Saratov", važiojančio pasażierius iš Liepojaus į New Yorką, sustreikavo pečkūriai ir tai tuojaus išplaukus laivui iš Liepojaus. Todėl laivas su visais pasażieriais turėjo grįžti atgal į Liepojaus uostą.

Mieste Johannesburge, Transvaalij, pietinėj Afrikaj, ant kapinių likosi pagadytas stovyklas buvusio burų prezidento Kruegerio. Manoma, kad tą stovyklą norėta pavogti, bet ji vagiliams pasirodė per sunki, todėl jie ją vien pagadino. Bet kas tą padarė ir su kokių mieriu, tikrai nežinia.

Šiaurinėj Norvegijoje ir ant jurių pereitos sanvaitės ketverge siautė vėjos. Ant jurių paskendo tulas skaitlius žvejų laivelių ir tulas jų skaitlius prapulo, su tais nežinia, kas atsitiko.

Prancūziškas kariūnės vadovas Morokkoj pranešė į Paryžių, jog maurai vėl netikėtai užpuolė ant prancūziškos patrole ir užmušė vedantį patrolo majorą ir vieną kareivį, o 6 kareivius pašovė.

Vengrijoj, kaime Alsioja, Dabrečino apskrityj, 30 ypataj apsinuodino. Pasirodė, jog vanduo šulinyj buvo užnuodintas sierine rugščia. Kas ir kodėl vandenį užnuodino, to nesueikė.

Paryžiaus aplinkinėse, orlaivių dirbejas Santos Dumont rengiasi atlikti mėginimus naujo savo orlaivio, kuris, kaip išradėjas užtikrina, lėksis greitu metu 100 kyliometrų valandoj laiko.

Laikraščiai praneša, buk Prancūzija užsimašė pirkti nuo Ispanijos jai priklausančius Morokko viešpatysčių portinuius miestus Ceuta ir Melilla. Kadangi Ispanija pinigų labai reikalauja, tai gal ir sutiks ant Prancūzijos užmanymo.

I Prancūziją atkako maskoliškasis užrubežinių dalykų ministeris Izvol'skij ir išbus Paryžių tiesų, susirinkimus, kuriose kalbama vokieškai, pakanka tik užmėduoti policijai; susirinkimams gi, kuriose kalbama kitokiomis kalbomis, reikia pirma išmėsti valdžių daleidimą.

Varšavos tvirtynėj likosi pereitą sanvaitę nužudyti du revoliucionieriai, ant nužudymo neįteisinti kariškojo teismo.

Išradėjas telegrafo be vielų, italijonas Marconi, ištikro jau penagė bevielinį telegrafą susineimui tarp Kanados ir Naujos Zelandijos, Australijoj.

Ispanijoj, netoli Orio, susidaužė pasażierinis geležinkelio traukis. Prie to 27 ypatos likosi arba užmuštos, arba sunkiai sužeistos.

Skaitlių prigėrusių tvanuose žmonių Ispanijoj paduoda jau ant 1000 ypataj. Laukai vandens užlieti, o vaisiai išnaikyti. Geležinkelio linijos apsemtos.

Anglijoj, netoli Shnewsbury išsoko iš rėlių pasażierinis geležinkelio traukis ir susidaužė. Prie to 19 ypataj likosi užmuštų, o 40 sužeistų.

Mascolioj cholera užima vis didesnius plotus, jį pradėjo jau plintiesi gubernijose Kijevo, Cernigovo ir Ekaterinoslavovo.

Cholera apsiereiskė jau ir Kijeve: 16 d. spalio buvo čia 88 nauji apsirgimai.

Iš CHICAGO, ILL. 129 kuopa S. L. A. 13 d. spalio, turėjo paprastą mėnesinį susirinkimą. Rinko viršininkus kuopos sekantiems metams. Pabaigus kuopos reikalus, draugas Juozapaitis užsiminė apie neseniai tilpusį laikraščiuose užmanymą išleisti visus raštus vėlio- nio Vincio Kudirkos. Dailis ir vertas karšto parėmimo užmanymas, kad 50-metinių suka- tų gimimo dieną mūsų veiklaus tautiško darbininko pažymėti — išleidžiant visus jo raštus. Iš- klausę paaiškinimų Juozapaitis ir K. Lukošius, visi pritarė ir sumetė tam tikslui \$700. Ačiū aukautojams, kurie nepasigailė- jo grašių tam gražiam užmanymui. Bet kas gali gailėti, ke- lių grašių, atsiminę, jog vėlio- nis V. Kudirka savo gyvasties nepasigailėjo tautos labui ir pirmą laiko nuėjo į kapus, besidar- buodamas gerovei savo brolių, kurie vargė jį apleido.

Butų, gerai jeigu visos redak- cijos, patalpinusios savo skiltyse atsakančius paraginimus, rinkty tam tikslui aukas (argi redakci- jos to ne daro? visos juk priima joms atsiųstas aukas. Rd.).

Savo auką siunčiame, "Lietu- vos" redakcijon.

F. A. Jozopaitis.

IŠ CHICAGO HEIGHTS, ILL. Čia apsigyvenusių lietuvių yra apie 600 ypataj. Yra čia 9 lietuviški saliuai, 3 mėnos par- davyklos, 1 duoneke ir krautu- vė korporacijos "The Star". Vi- somis einasi nebologai, įpatingai pastarajai, nes iš dalies ją pala- iko ir svetimtatai. Yra čia draugystė Šv. Kazimiero ir 131 kuopa S. L. A.

Nuo seniai čianykščiai lie- tuviai geidžia turėti savo diev- namį. Tam tikslui, 9 d. spalio, sukvietė mitingą, kuris atsibu- vo J. Srebaliaus svetainėj. Už- kviesti, pribuvo iš Chicago, du lietuviški kunigai, perstai tyti iš- lygas, ant kurių galima statyti bažnyčią. Kunigas Ambrazaitis baigė pamatinius reikalus įku- riamos bažnyčios. Antras ku- rignas trumpai aiškino, kaip ti- kėjimas esąs tautos dvasia. Pas- kui prasidėjo rinkimas, komite- to. Name, laike, netikėtai, atsirado nekviestas čianykštis lenkiškas kunigas su policmonu. Prišoko prie kunigo Ambrazaičio ir su- piktumu, reikaudamas, reikalavo, kad parodytų nuo vyskupo po- pierias ir pasakyty, iš kur ir kas toks esąs. Kun. Ambrazaitis sa- kė, jog esąs lietuvišku kunigi- u, o popierius rodyti ne kiek- vienam privals, padavė savo adresinę kortiukę. Lenkiškasis kunigas nepasiganėdino tuom, pradėjo dar labiau kabinties ir draskyti švarkus kun. Ambrazai- čio. Nežinia kas toliau būtų at- sitikęs, jeigt policmonas nebu- ty įsimašęs į tarpą ir lenkiškam kunigui ne būtų parodęs ant sienos kybantį draugystės čar- terį ir ne išgrūdęs poris laur- kane. Pasielgimas lenkiško kuni- go labai lietuvius suerzino, jei- gu jo policistas ne būtų išvedęs, gal būtų gavęs ir pašventinimą. J. J.

IŠ NEW HAVEN, CON. 27 kuopa L. S. S., patarus L. A. U. Klubui, užkviėtė lietuvi- ūs visuomenę, kas serėd vaka- rais atsilankyti Kluban, drau- giškai pasikalbėti, apsvarstinti tautiškus ir darbininkiškus rei- kalus, pasiskaityti naudingų moksliškų knyglių.

Iš pradžių žmonelės atžaga- riai žiūrėjo į tokius susirinki- mus nes daugumas, prisiklausę kunigų keiksmų ir nesupranta- ūių žmonių peikimų, manė, kad tie socialistai savo susirinki- muose apkalba žmogų dydystes, vagystes ir abelnai ardančius gy- venimą veikimus. Bet su laiku persitinkino, kad socialistai ne- išgamos, tik labiau susipratę dar-

bininkai, kurie su pasišventimu darbuojasi ir stengiasi pagerinti darbininkų gyvenimą, su noru ir skaitlingai pradėjo lankyti susirinkimus.

Ant vieno tokių susirinkimų buvo pakeltas klausimas, ko la- biausiai truksta lietuviams ir abelnai darbininkams?

Buvo visokių atsakymų, bet daugumas manė, kad mokslo. Todėl susitvėrė komitetas ir atidarė tam pačiam Klubui ruimė vakarinę lietuvišką mokyklą. Atsirado pasišventusieji vyrai, kurie už dyką apsiėmė pamokyti savo tautiečius.

Galima tikėti, kad sumazės žiemos vakarais sukavimai ir tuščioj šnekos stubosė prie kau- so alaus. Uždengimui iškaščių, buvo patarta laikyti balių 2 ir 21 dieną rugsėjo mėnesio. Atsi- rado prijaunanti tautiečiai, kurie sumetė po kelis centus, iš viso \$630.

Dabar vieši susirinkimai atsi- buva nedėdieniais.

Tam. Liukevičia.

IŠ CHICAGO, ILL. 6 d. spalio, bažnytinėj salėj Aušros Vartų Panos Švenč., tu- rėjo prakalbą: žinomas kunigas A. Milukas. Norėdamas išpla- tinti čia S. L. R. K. ir kapitalis- tų įtekme, teip savo kalbą pa- garbino socialistus: socialistai, girdi, be proto, ką rodo jų užsi- sipulimai ant kapitalistų ir bio- rokratų. Kunigas Milukas aiš- kino, jog kapitalistai butinai rei- kalingi lietuviams: esant dau- giu kapitalistų, galės ir varg- šai pasekelti! Lietuviai ne tu- rėjo kapitalistų, užtat jie žemai stovi. Maskolijoj kur yra daug kapitalistų ir biurokratų ir jie susipratę, todėl, kad valdžia iš- gliasi pagal kun. Miluko nurody- mus. Sulyg kun. Miluko ma- nymo: jeigu koks žmogus ne su- sipratęs, tai reikia jį į arklą pa- kinkyti ir arti tol, kol ne susi- pras. Maskolijoj teip ir doro. Sulyg kunigo Miluko — muzikai ir nuskarę darbininkai prašanti pa- didinti algas, duoti žemės, tai bepročiai. Na, o kuom yra ka- pitalistai ir biurokratai, kurie kareiviams liepia šaudyti į tik- rus savo brolius; kuom yra tie, kurie į kalėjimus sodina žmo- nis įjeikančius savo tiesų? To- kius žmonis kun. M. bepročiais vadina, kurie, surinkę tukstantų rublių, nori nupirkti kanuolių. Žmonės renka pinigus ne vien kanuolėms, bet agitacijai.

Ne vieni lietuviai kenčia bio- rokratų ir kapitalistų skriaudas, Maskolijoj kenčia visi Maskol- jos darbininkai, kokios jie tau- tos nebūtų. Ir kareiviai ne ka- pitalistai ir ne biurokratai. Kunigas M. apgailestavo Ame- rikos kunigų padėjimą dėl so- cialistų ir masonų, kurie, tur- but, nesiduođa ramiai vilnas kirp- ti. Rodosi vienok, kad kunigas Milukas ne daug žmonių pakrei- pė į savo pusę; tas buvo matyt iš delnų plojimo ir skaitliaus pri- sirašinių prie R. K. Susivieny- jimo

Chicagietis.

IŠ COAL GATE, IND. TER. Mės, čianykščiai lietuviai, susi- rinkom pas Joną Bulotą ir ka- lėjomės apie atsitikimus mu- sų tėvynėj Lietuvoj, kaip ten mūsų broliai yra persekiojami stačiatikių caro ir jo netikusių tarnų. Užsimanėm paukausti, kiek kas išgali, sušelpimui mūsų brolių vedančių sunkią kovą už visų lietuvių laisvę ir tautiškas ir žmogiškas tiesas. Didesnė dalis susirinkusių davė, kiek ga- lėjo, bet buvo ir toki, kurie vi- sus stengėsi pertikrinti, kad au- gų ne reikia. Sudėjome išviso \$7.13 (aukautojų vardai paga- sinti kitoj vietoj. Red.). Pini- gus siunčiame "Lietuvos" redak- cijon. Padaliname juos teip: \$3.63 skiriame revoliucionie- riams S. D. partijos, o \$3.50 kan- kintiniams, nukentėjusiems dėl revoliucijos Lietuvoj, už sukelia- mą žmonių prieš valdžią. Pra- some pinigus tuos pasiųsti, kur reikia.

A. Kaziukas ir J. Leveckis.

IŠ PHILADELPHIA, PA. Buvo jau keliose laikraščiuose minėta, kas Philadelphiaj at- sitiko 22 d. rugsėjo. Tasyk bu- vo areštuoti tuli socialistai už pardavinėjimą laikračių tam bloke, kur yra lietuviška bažny- čia.

Dėl to atsitikimo, 13 d. spalio, L. S. S. i kuopa surengė susirin-

klima ir prakalbas, protestavimui prieš tokį kun. Kaulakio pasielgimą. Pradėjus žmonėms rinktis ant salės, atsirado ir slaptoji policija, kunigo pakviesta, buk laiką susirinkimui anarchistai. Bet policijos agentai, nematydami nieko anarchistiško, pažiūrėjo, išsinešino.

Pirmąs, atidarys susirinkimą, kalbėtoju pirmiausia perstatė Dubicką. Jis aiškino susirinkusiems, už ką jis buvo areštuotas. Žmonės, nusistėbėję, traukė pečius, kiti keikė kunigą, treči vėl prašė Dievo, kad atsiųstų jam dvasią šventą, kad daugiau proto suteiktų.

Dainoriai i kuopos L. S. S. padainavo marsalietę. Antras kalbėjo Sūkis iš Brooklyno. Jis aiškino protišką ir dorišką nuopoliną šios dienos katalikiškųjų knygų.

Angliškas socialistas Higin, anglišką kalbą tikrojo šviesio perstatė kunigo ir miesto valdžios pasielgimą, aiškino, jog jie peržengė Amerikos tiesas.

Dainoriai dainavo antru kartą, o kad jų dainos publikai labai patiko, tai turėjo dainuoti ir trečią kartą. Pirmąsį paprašė publiką sustoti ir dainoriai padainavo lydejo giesmę, su kuria nukankitus revoliucionierius draugai į kapus lydi.

Daktarka Zelviene savo kalboje aiškino, kaip kunigai išnaudoja žmonis. Pabaigusi kalbą, ji perskaitė surengtą rezoliuciją, kuri turėjo patilpti angliškose laikraščiuose. Susirinkę vienbalsiai rezoliuciją priėmė.

Ant to susirinkimas pasibaigė. Publika užsilakė ramiai, kas rodo, jog prakalbos, dainos ir rezoliucija juos užgandino.

D. Dėvė.

MOKSLAS — GALYBĖ.

Išties, mokslas yra galybė! Kur mes nepažįstume, kur aklis nenukreipsime, visur mokslas reikią galybę. Žmogus su mokslu yra galingas, yra milžinas, be mokslo — vergas, ne daug kuom tesiskiria nuo gyvulių, jei bent išveizda. Jei paklaustų mūsų kas nors: kas mus atvėžė į šitą šalį, kas pastatė dirbtuves, kas sutvėrė stebuklingą elektrą, tai atsakytume, kad mokslas. Kodėl? Todėl, kad tą galėjo žmogus padaryti tik tada, įgijęs mokslą, išlavinęs savo protą, galėjo padaryti tik tai gerai ištyrę gamtos pajėgas, ko be mokslo negalėjo padaryti. Jeigu žmogus nebūtų išsivystęs, nebūtų sutvėręs tų daiktų. Mokslas supažindino mus su svietu, su žeme, dangaus daiktams; mokslas supažindino mus su mums pačiais; jis sutvėrė pramonę, pagicino žmonių buvį. Mokslas padarė žmonis laisvais, padarė nepriklausančiais!

Vienok įgijimas mokslo gana brangus, sunkiai perkamas. Nedaugelis iš mūsų turėjo progą lankyti augštesnes mokyklas, daugumas turėjo pasikakti paprasta kaimo mokykla arba elementorių ganant galvijus. Tai gi, mokslo mes mažai tegavome, o jis mums reikalingas kaip kasdieninė duona. Ko mes negavome mokyklose, ko neturėjome progos išmokyti, tą turime dabar išmokyti, turime dabar pasivyti. Mės, rods, apsieiname be mokslo, bet gyvenimas jo reikalauja! Pats gyvenimas varu verčia mus mokytis! Nes gali tik tai kas gyventi ir kilti, kas turi geriausiai išlavintą protą, kuris turi mokslą. Mės gyvename senovėje, ant poros šimtmečių atsilikę nuo vakarinių kraštų tautų.

Teisybė, mokslą galima įgyti iš knygų. Bet kiek yra tų knygų ir kiek yra gerų tikrai protą lavinančių? Labai mažai, o gyvenimas reikalauja teip daug. Beto, nevisi juk supranta tą, ką skaito ir ne visi mėgsta skaityti. Užtai mokytojas yra vienintelis ypata, kuri gali mums priderančiai supažindinti su mokslu. Vienok mės neturime tokių mokytojų, o gal neturime klausyti, nes mokytojas mokyty mus, gal, ir to, ko mės nenorėtume ir gal neturėtume kantrybės klausyti jo mokinių. Žmonėms juk nerupi maž-možiakio kokio mokslo, bet tik tai svarbus, parinktos dalys sutrauktos formos. Geriausias būdas supažindyti žmogų su mokslu abel-nai — yra skaitymas prelekcijų.

„Aušros“ draugystė šelpia besimokinančią augštesnių mokslų lietuviską jaunomėnė, ji gamina mokslo vyrus, kurie ateityje mokys, apšviės žmonis. Vienok besilpama besimokinančią jaunomėnė, pamatė, kad reikia teipgi šelpiti ir pačius žmonis, reikia juos šviesti. Bet ne prakalbos galima žmonis apšviesti; iš prakalbų nandos beveik kaip ir nėra, bent iš tokių, kokias mės nuolatai girdime. Prelekcijų skaitymu reikia žmonis šviesti! Prakalbos mus nepakeičia, dar labiau nugramzdina.

27 d. spalio atsisub pirmutinė prelekcija „Aušros“ draugystės. Tema prelekcijos bus „Fiziologija“ (t. y. mokslas, aiškinas gyvybės apsiereikimus gyvame kūne). Skaitys Dr. A. K. Rutkauskas. Prelekcija atsisub ne 869 - 33rd Place (kaip buvo pirmiau pagarsinta), bet svetainėje University of Chicago Settlement, 4630 Gross ave., netoli nuo 47-tos ir Ashland gatvių, ant Town of Lake. (Ten pat atsisub ir antra prelekcija, 10 d. lapkričio). Pradžia 3:30 val. popietį.

Kas yra gyvybė? Kodėl gyvunas gyvena? Kodėl gyvunas miršta? Kas jį valdo? Kas yra pats gyvunas? Kokia užduotis kraujo, smegenų ir tt.? Tai klausymai, kurie kiekvieną užgauna, kuriuos kiekvienas būtina turi žinoti. Ir tie visi klausimai bus išaiškinti nedėlios prelekcijoje. Iš vienos prelekcijos darsizinos daugiau, negu skaitydamas kelias dienas ar klausydamas keliolikos paprastų prakalbų. Išenga ant prelekcijos tiktai 10c, bet atsiminkie drauge, kad ir tie eina pašelpai skurdą kenčiančių studentų, ateinančių tautos ir žmonijos vado-vų. Neiek tiktai ant vieno baltiaus, kur nieko kito negauni apart galvos skaudėjimo, o užteks pinigų visoms „Aušros“ dr-stės parengtom prelekcijoms, kur įgausi mokslą ir geresnį supratimą. Atmink, kad mokslas — galybė! Atmink, kad mokslas, prelekcijos reikią tavo laisvę — ne baltiai!

Tikietai visų penkių prelekcijų kartą 45c. gaunami pas pasirašiusį.

J. Ilgaudas,
3312 So. Halsted st.,
Raštininkas Prel. Reng.
Komiteto.

P. S. Užpeirata m. r. buvo pagarsinta, kad p. Radziukynas skaitys „Žemės istoriją“; turi būti „Žemė ir jos istorija“.

J. Ilg.

TOURANIJOS LEGENDA

ALPHONSO DAUDET

Išguldė V. V. Rutkauskas.

Dievobaimingas kunigas iš Chemille tapo pašauktas vesti Poną Dievą mirštančiam žmogui.

Buvo vasaros diena, ir tokia graži! Sunku ir liudna mirti tokioje dienoje, prieš pat vidurdienį, valandoje patogumo gyvasties ir šviesos!

Sunku teip pat ir šitam vargšui, pavargusiam kunigui, priverstam keliauti, ką tik pavalgius gerus pusryčius, kuomet jis papratęs buvo, pasispaudęs brevivorą po pažasčia, eiti į paunksnį savo juikiame sode, tarp gelii bei vaisių, keletą valandų pramigti. Tai gi čia buvo pasišventimas.

„Atidodu sunkumą tau ant garbės, o Viešpatie“, dusavo palengva kunigas, sėdėdamas ant nugaros pataikaus, žilo mulo, su švenčiausiu priešakyje ant balno, jodamas siauru, tarpe kalnų ir uolų keleliu, padirbtu kalnų pakrausėje, kurio akmenuoti pakraščiai buvo apžėlę kelių spalvų samanomis ir maži krumeliai traukėsi žemyn į lygias pievas. Ir pataikus žilas mulas teip pat protavo: „Atidodu sunkumą tau ant garbės, o Viešpatie!“ ir dusavo, kaip visai mulai dusanja, trukčiodamas pirmą vieną ausį, paskui vėl kitą, besigindamas nuo musų. Jos yra teip landžios ir teip skaudžiai kanda, tos šiltų kraštų musės!

O kalmas ilgas ir status, irgi dievobaimingas kunigas toks sunkus, ypatingai po pusryčių!

Kartas nuo karto, praeidamas, kaimietis pasitraukdavo į šalį, praeidamas Poną Dievą ir garbinio, nuolankiai linguodamas, nors iš akių galima buvo matyti pasityčiojimą, su ženklų kraipymu kepurės, paprastu tik-

M. Petrauskas

Mūsų muzikas ir dainorius, apie kurio pribuvimą į Ameriką ne kartą buvo jau rašyta. M. Petrauskas buvo priverstas važiuoti užrubežin, nes caro žandarai tykojo jį suimti. Gimęs jis Vilniaus gubernijoje, Šventynų paviete. M. Petrausko koncertas Chicagoje atsisub 17 d. Lapkričio (Nov.), Music Hall, (Fine Arts Bldg., šale Studebaker teatro), 201 Michigan Avenue. Koncertas prasidės 8:15 valandą vakare.

tai Touraine'je. Kiekvienam iš jų dievobaimingas kunigas palenkė galvą vardan Pono Dievo, nors nelabai žymiai, kadangi jis buvo apimtas snaudulio.

Saulė giedrai švietė ir šildė; kelias visas baltas.

Anapus lankų, už drėbulių, žibėjo kaip sidabriniai žvynai mažos vilnelės upės Loiros. Sviesa, šiluma, duzgas bičių pakelėje tarpe žiedų, linksmas čiulbėjimas paukščių, veikmė kunigėlio pusryčių, paštetų ir gero vyno, beveik jį visiškai užmigdė.

Už Villandry kelias sukasi dar augstyn ir jis dar siauresnis; taigi čia dievobaimingas kunigas praplėšė akis ant šauksmo vežėjo priešakių.

Dia! Hue!

Vežimas buvo prikrautas šieno ir suposi tai į vieną, tai į kitą pusę ir visiškai uždarė kelią. Ką daryti? Grižti atgal ir didijį kelią? Ne, jis to nepadarė, kadangi tas buvo arčiausias kelias ir jam buvo pasakyta, kad ligonis mirštančias. Tą jis aiškino vežėjui be pasekmės.

Labai man gaila — atsakė nelabas vežėjas, — bet aš ne važiuosiu atgal į Azay kitu keliu tokioje karštoje dienoje. Tami-sta geriaus gali tai atlikti ant nugaros pataikaus mulo. Grižk atgal, aš ne grysčiu.

Argi nematai ką aš čion turiu, tu nelabas krikščioni? Tai yra Ponas Dievas — Ponas Dievas iš Chemille, kurį aš nešu mirštančiam žmogui.

Tavo Ponas Dievas iš Chemille man yra niekis — atsakė stambeldis vežėjas. — Aš esu iš Villandry. Dia! Hue! Ir jis supliekė savo arklius, vartydamas pirmyn, su didžiausiu pasivojumi priešui: galėjo nustumti kunigą, mulą ir Poną Dievą iš Chemille ir nurisidinti visus drauge į gilią pakrantę.

Kunigas neturėjo daugiau kantrybės negu paprastas žmogus, kiek gi jos turėjo, ir toje nuėjo su vėju.

Tai teip — jis tarė: — Paklauk truputį. Su tais žodžiais jis nulipo nuo mulo ir su didžiausiu atsargumu padėjo Poną Dievą iš Chemille pakelėje, drauge su visais altoriaus parėdais kuriuos turėjo sukraptus kvepiančiais aliejais, skalesniais negu kuomet regėjai bei uostei katedroje švento Martino iš Tours.

Jis atsilaukė ir pasimeldė trumpai bet sirdingai šiais žodžiais: „Pone Dieve iš Chemille, tu matai, kas su manim atsitiko ir supranti, kad šitas nedoras žmogus turi gauti pamokinimą. Aš

tavęs ne prašau pagalbos, kadangi mano kumščios yra surkios ir tvirtos ir mano yra teisybė. Malonėkie gulėti pataikiai, kur guli, ir prisizurėkie muštynei, kur čia atsitiks, bet ne padėkė man, ne mano priešui. Trumpame laike aš viską priderančiai atliksiu“.

Apsistojęs, pasiraitytojo rankoves, parodydamas dvi šventintas rankas, minėstas, žibėnčiai baltas nuo dalinimo palaiminimų ir rišelius tvirtus kaip aržuolas.

„Vli! Vlan!“

Pirmutinis smugis įmušė vežėjo pypkį į tarpą jo nesventų dantų, antras paguldė jį ant žemės be žado, be pasijudimo, sugėdintą.

Pergalėtojas atsargiai pastuko vežimą prie pat pakraščio riavo, paliko arklius pauksnėje medžio, ant savo mulo sėdo su Ponu Dievu iš Chemille vėl priešakyje ant balno ir kuomi veikliausiu nujojo į namus ligonio, kurį rado sėdintį lovoje, stebuklingai atsigavusį nuo mirtinos karštilgės ir traukiantį lankstą iš bonkos puikaus vyno su vilčia greito pasveikimo; prie to ir dievobaimingas kunigas su devotu prielankumu jam pagalbėjo.

Nuo tos dienos Ponas Dievas iš Chemille įgijo augstą ir plačią guodone visoje Touraine'je ir prie jo šaukiasi visuose barmuose. „Pone Dieve iš Chemille“, jie sako, „ne gelbėkie nė mūsų, nė mūsų priešų“.

Žmonės turi teisybę, tikrą teisybę, kadangi jis yra tikras Dievas kovos, tas Ponas Dievas iš Chemille, kurs nepadeda nė vienam nė kitam, bet palieka elgtiesi sulyg kiekvieno galei bei teisybei.

Tai gi, kuomet ateis laikas — suprantate ką aš manau, mano draugai — ne-prie seno Saboath, kraugeringo pagalbininko Augusto ir Villiamo; ne-prie pasenusio Saboath, kurs gali būti paptiktas Te Dėumais ir mišiomis, mės turime kreiptis su maldomis, bet prie Pono Dievo iš Chemille. Štai kaip turime melstis:

„Pone Dieve iš Chemille, prancuzai prie tavęs šaukiasi. Tu žinai, ką anie žmonės mums padarė. Valanda atkeršijimo atėjo. Kad jiems atkeršinti, mės tavęs nereikalaujame. Mės esame pasirengę ir, batus užsirašioja, turime geras kanoles ir teisybę savo pusėje. Tu sėdėkie, kur sėdi, ir prisizurėkie muštynei bepusiškai, bet negelbėkie nė mūsų, nė mūsų priešų. Mės patys šituo vargšus umai suglamzysime. Amen“.

Guy de Maupassant

ROŽĖ.

Vertė J. Laukis.

Vieną rytmetį laiskanešys atnešė jai laišką. Ji nuėjo su juo pas mokintoją, kuris, paprašęs ją prisėsti, skaitė:

„Mano miela dukte! Siuomi pranešu tau, jog aš labai bloga. Musų kaimynas Maitre Dentu, paėmęs plunksn, kviečia tave, jei nori, pareik.

Nuo tavo mylinčios motinos.

Cesaire Dentu.“

Ji papasakojo tą šeimyninkui ir tas pasakė jai, jog ji galinti eiti ir buti, kol norės.

Jos motina merdėjo; pasimirė ji tą pačią dieną, kada pribuvo, ant rytojaus gi Rožė pagimdė prieš laiką kudių septynių mėnesių, baltų, mažą groblėlį, teip sudžiuvusį ir sunykusį, kad pažiūrėjus į jį, šiurpuliaiėjo per kaulus; ir jis visais, tarytum, buvo sergantis, su tokiu skausmu, mėšlungiškai jis kraipė ir sukinėjo mažas rankytes be mėsų, kaip vėžio replės.

Vienok nelaimingas sutvėrimėlis buvo gyvas. Ji pasisakė kaimynėms, bet tuo tarpu negalinti kudičio auginti, ir viena iš jų paėmė jį tuo tarpu pas save.

Ji sugrįžo.

Dabar nauja ir nežinoma meilė užžibėjo kaip aušra šitoj širdy, teip ilgai pasrūvusioj krauju ir suvaržytoj dėl menkyčio, mažo sutvėrimėlio, kurį ji jautė anapus; ir net šita meilė buvo nauja kankyne, kankyne kiekvienos valandos, kiekvienos minutos, kai atsiskyrus nuo jo teip toli.

Atitraukimui savo minčių, ji pradėjo dirbti su padukimu, jos gi mąstymas vienval buvo prie kudičio. Ji ėmė dairytis, iš kur suganduliuoti pinigų, idant užaugus, nebūtų jam skurdas.

Ji sumanė dirbti teip sunkiai, kad jos šeimyninkas turės pakelti jai algą.

Ir pamazi sumonopolizavo visus darbus, ko ki apie ją buvo; antrą merginą reikėjo atleisti, ji buvo nereikalinga, kadangi šita padarė už dvi, tautos duoną, aliejų, žvakes, grūdus, kurie buvo barstomais per daug pauksčiams, pašarą galvijams, mėtomą be reikalo.

Vienok, mėnesiai bėgo, o jos alga buvo kaip buvus. Jos ne paprastas trusas buvo praeinamas, kaip daiktas priklausantis kožnam išistikimam tarnui, tiesiog, kaip ženklas gero velijimo. Ji pasiryžė prašyti pakėlimo. Tris kartus ji nuėjo prie savo šeimyninko ir vis pašneško apie ką kitą.

Ji baimino ją. Ji visuomet jautė vergišką baimę jo akvaizdoje. Jai darėsi koku reikalauiti pinigų, tas jai rodėsi kaipir gėdingu dalyku. Ant galo vieną dieną, šeimyninkui bepusryčiaujant vienam vyrykloj, ji tarė, susigėdusi iki ausų, kad ji norėtų pašneketi su juom apie privatišką dalyką. Jis, nusistebėjęs, pakėlė galvą, laikydamas rankas ant stalo, vienoj peilis, atkistas augstyn, kitoj lustas duonos, ir, atsidėjęs, žiūrėjo į savo tarnaitę. Jo pažiūrėjimas sutrikino ją ir ji pasiprašė atleisti ją į svečius sąvaitės laikui, kadangi ji nesijaučianti gerai. Jis sutiko tuojaus; paskui, susitrikinęs, pats pridurė:

„Aš tau teipgi turiu ką pasakyti, kaip tu sugrįsi“.

Vaikas buvo apie aštuonių mėnesių; ji nepažino jo. Jis pasidarė raudonas, apskritus ir riebus ir buvo kaip ir pėdas gyvos mėsos. Ji metėsi ant jo kaip ant pagauties su tam tikru smarkumu laukinio žvėries ir bučiavo jį teip drūčiai, kad pradėjo klykti iš baimės. Čion ji ėmė žliumbti, kadangi jis nepažino jos ir atkiso savo rankytes anklietojai, pamatęs ją.

Vienok, po diena, kitai jis apsiporto su ja ir juokėsi, pamatęs ją. Ji nešėsi jį į laukus, bėgiojo, kaip pakvėlis, laikė pirmą savę ant galų rankų, ar sodino į medžių pauksnį; čia pirmą kartą savo gyvenime, nors ir žinojo jį, kad jis jos nesupranta, adidengė savo širdį kažin kam, pasakojo jam savo vargus ir trisus, savo rupestis ir viltis ir vienval alsino jį smarkumu ir padukimu savo glamonėjimui.

Eidama atgal ant ukės, ji verkė visu kelin ir vos spėjo į namus įžengti, kaip jos šeimyninkas pašaukė ją savo kambarin. Ji tuojaus nuėjo, labai nusistebėjus ir susijudinus, pati nežinodama dėlko.

„Sėskis“, tarė jis.

Ukininkas, diktas vyras, keturias dešimtis penkių metų amžiaus, antru kartu likęs našliu, linksmas ir kieto sprando, turėjo įgimtą nedrąsumą. Ant galo ryžosi jis kalbėti ir pradėjo lyg kad susimaisęs, žiūrėdamas vis per langą.

„Rožė“, tarė jis. „Ar tu nemanei niekad apsi-sivesti?“

Ji nublanko kaip lavonas.

Matydamas, jog ji neatsako, jis šnekėjo toliaus:

„Tu esi teisinga mergina, pastovi, darbšti ir spūli. Tokia pati, kaip tu, būtų vyrui turtu“.

Ji vis nesijudino; žiūrėjo išsigandusi, nemėgindama net suprasti; jos galvoj buvo maišatis minčių, lyg kad užeinant dideliu pavojui, Valandėlę jis laukė, paskui šnekėjo toliau:

„Matai, ukė be šeimyninkės neina, kaip reikia, net su tokia tarnaitė kaip tu“.

Jis nutilo, nežinodamas, ką daugiau sakyti, Rožė gi vėpsėjo į jį su išvyzdžiu išgandinto žmogaus, kuris mano save esant akvaizdoj užmušiko ir tai-kosi sprukti prie mažiausio neištikimo pasijudini-mo.

Praėjus penkioms minutoms, jis paklausė:

„Na tai kaip! Kaip tau patinka tas?“

Ji, žiūrėdama, lyg kad pusės protu nustojus, atsakė:

„Ką, ponuli?“

Jis šiurkščiai sušuko:

„Ką? tekėk už mane!“

Ji pašoko, paskui krito atgal, lyg kad nutrenkta ant kedės ir sėdėjo nutirpus, tarytum ištikta

kokios baimos nelaimės. Ukėninkas ant galo pradėjo eiti iš kantrybės.

„Nagi, nagi, kas yra su tavim? Kokio tau velnio norėtusi?“

Ji žvilktėrėjo į jį kvailai, paskui akys jos apsiplėdė asaromis ir ji du kartu ištare, kuone užsirdama:

„Aš negaliu, aš negaliu!“

„Dėlko tu negali? Sakyk, nesėdėk kaip kvaila. Aš tau duosiu laiko apgalvoti iki rytojui“.

Tą naktį Rožė nė gluosto nesudėjo. Ji virto sėdoms ant savo lovos; neturėdama pajiegos net verkti, teip buvo visa parbaigta. Ją apėmė tulas nejauslumas, ji nejaudė daugiau, ar ji turi kuną; ar ne, o jos protas buvo supainiotas ir išblašytas, lyg kad kas jį būtų karęs vienu iš tų prietaisų, vartojamų šukavimui vilnų mataracams.

Ji apsirogo ir gulė į lovą dviem savaitėms; iš ryto gi, kaip ji atsikėlė, jai besėdint priešais duris, tik štai atsirado durys ir ateina ukininkas pas ją.

„Na“, tarė jis, „ar reikalas sutaisytas, ar ne?“

Iš pirmo ji neatsakė, bet jam neatsitraukiant, žinauojant į ją savo surauktomis akimis, ji su skausmu prastėnėjo.

„Ne, ponuli, negaliu“.

„Tu negali, mergše, tu negali, ir dėlko?“

Ji vėl pradėjo verkti ir paantrino:

„Aš negaliu“.

Jis dirstelėjo į ją ir suriko arti prie jos burnos:

„Ar dėlto, kad turi jaunikį?“

Drebėdama iš baimės, ji pramiktėjo:

„Teip, gal tas ir yra“.

„Aha, prisipažinsi ant galo, tu pasileidei! Na ir kas jis yra tas nieksas? Koks utėlius, elgėta, ką? Koks purvinas vargo pelė be jokio sau prie savo vardo? Pasakyk man tuojaus, kas jis?“

Jai gi neduodant atsakymo, jis šaukė:

„Tikiu kaip į daug, žinau kas jis: tai Jackus, kuris buvo čia pernai; man pasakojo, kad jis šnekėsi su tavim ir tu pažadėjai už jo eiti“.

Rožė duso; vilnis kraujo mušėsi jai į veidą; asaros nudžiuvo kaip bematant ant jos skruostų, lyg lašai vandens ant raudonai įkaitusios geležies. „Ne!“ šaukė ji, „tai nė jis, tai nė jis!“

„Ar tikrai ne?“ klausė gudrus kaimietis, jauzdamas, kad įspėjo teisybę.

Ji greitai atsakė:

„Prisiekiu, kad ne“.

„Tai sakai nesutinki, ką?“

Ji atsiduso:

„Aš negaliu, ponuli“. Ir jis apsisuko ant už-penčio.

Bet ji žinojo, kad nenusikratė jo. Ji prietaringai prisibijoj savo pono daugiau net negu kunigui. Ji tikėjo, jog jis ką užsiverčia, tai padaro ir jokia pajiega žemės ar dangaus negalėtų jo su-laikyti, jei jis užsivertų apsivesti. Jis persekiojo ją ant rytojaus, ir antrą ir trečią dieną, kas kartas darėsi biauresniu, muštrododamas ją kur tik sutikės. Ar ji galėjo atsikasyti šitai geležinei valiai.

Vieną rytą jos ponas įėjo į viryklą greitai ir tarė:

„Padaviau užsakymus. Apsivesime kitą mėnesį“.

Ji tylėjo. Ką gi galėjo sakyti? Ji nesipriesino.

Ką ji galėjo daryti?

Ji ištėkėjo už jo. Ji jautė, jog ji buvo lyg į kokią duobę įmesta, kurios siena ji niekuomet negalėjo išlipti, ir jog visokios nelaimės kabojo viršui jos galvos, kaip didėlis uolus, kurias pirmutinis palytėjimas nuverstų žemyn. Ji negalėjo nė žiūrėti į savo vyrą, kaip į žmogų, kurį ji apiplėšė ir kuris tikrai ne vieną tą kitą dieną dasizinos. Tai vėl ji galvojo apie savo mažytį, „savo locną mažytį“, dėl kurio jai atėjo visas skurdas, bet dėl kurio jai atėjo visa laimė ant žemės.

Metai bėgo, vaikas buvo beveik šešių metų. Ji dabar buvo beveik laiminga, kaip štai upas šeimyninko staiga apsiniaukė ir aptemo.

Rods, per dvejus ar trejus metus jis, tarytum, gavino kokią nuoskaudą, širdo dėl kokio nepasisekimo, kurisėjo pamazi aštryn ir aštryn. Vieną dieną, jai prasaritus kiek rusčiai į vaiką kaimyną, atėjusį klausinių ir atitraukusį ją nuo neatleidiamo darbo, jos vyras tuojaus pasirodė ir tarė rusčiai:

„Jei jis būtų tavo, tai šiteip nesielgtum su juo“.

Šitas jai, tarytum, ir žadą atėmė, nė žodžio negalėjo ištarti ir visi seno laiko skausmai pabudo iš naujo.

Per pietus šeimyninkas nesneškojo su ja, nežiūrėjo į ją, lyg kad nekėsdamas, dasizinojės ką ant galo.

Netekusi galvos, ji nedrįso būti su juo viena po valgiu. Išsprudo ji ir greitai nubėgo versų kuniga.

Kunigas buvo prie stalo. Jis tuojaus privertė ją atsisėsti.

Prieš garbinama vietą vienuolyne ir, mairys, ama savo maldas su šurkšniais prašymais, be-
stveržiančiais iš tų kaimietinių širdžių, ji meldė
Jo, prie kurio visi šaukiasi, padaryti jį vėl vaisin-
ga. Bet veltui. Tąsyk ji manė, jog ji yra nu-
bausta už jos pirmutinę klaidą ir ją paėmė di-
delis nuliudimas.

Toliaus kilo tarp jų karė. Jis užgauliojo ją,
mušė. Per ištisą dieną jis kolyjo ją, nakčia gi
plošo visokiais būdais ir šlykščiais vadais, ko-
kius tik jo žema suomonė galėjo suzinoti.

Ant galo, vieną naktį, jo išmislumui išsekus
ir negalint rasti žodžių keiksmo, kurie galėtų ją
labiau įskaudinti, negu įskaudino iki tol, jis pa-
liepė jai keltis, eiti ant lietaus ir stovėti ten iki
ryto. Jai nepaklausiusio, jis pagriebė ją už
gerklės ir tėsė kelis kartus jai į burną dešine
ranka. Ji ne sakė nieko, nė judinosi. Užsiedęs
pasitūmęs, jis puolė ant jos, grieždamas dantis
ir pašalusiame įdūkime daužė ją savo sugniaužta
kumščiu. Dabar aklas ir nusiminęs pasiprie-
šinimas apvaldė ją ant valandos ir ji, atmesdama
jį į sieną, atsisėdo ir pašvokštė persimainiusiu
balso:

„Aš turiu vaiką, taip, aš turiu jį! ir jis yra
vaikas Jacko; tu jį gana gerai pažysti, ar ne? Jis
mane žadėjo vesti!“

Vyras teip nustebo, kad jis nepasijudino iš
vietos, kur jį ji nutrenkė. Jis mikčiojo kvailai:
„Ką tu čia šneki? Ką tu čia šneki?“

Ji pradėjo verkli ir pro ašaras sakė:

„Dėlto tai aš nenorėjau už tavęs eiti. Aš
nenorėjau tau sakyti, nes tu butum mane išmetęs
per duris ir kaip aš bučiau padariusi duoną savo
mažyčiui? Bet tu neturi vaiko; ar nežinai, ar ne-
žinai!“

Jis mechanškai antrino balsu besididinančios
nuostabos:

„Tu turi vaiką? Tu turi vaiką?“

Ji, pasigaikščiūdama, bambėjo:

„Tu švirksti mane už tavęs eiti, tu tą žinai;
aš nenorėjau už tavęs tekėti!“

Jis atsisėdė, užsiedęs žvakę ir pradėjo vaik-
ščioti po kambarį, susidėjęs rankas užpakalį. Jį
virtu ant prieglavio, nesiliaudama ašaroti. Jis pri-
ėjo prie jos. „Tokių būdų, gal tai mano kaltė,
kad neturime vaikų?“ tarė jis. Ji nesakė nieko ir
jis atsitraukė. Paskui vėl, priėjęs, tarė: „Na,
kelkis!“

Ji atsisėdė su dideliu skausmu ir vargu; jai
stovint ant kojų, prisiliejęs prie sienos, jos vyras
ėmė kvatoti savo senoviskais šurkščiais ir links-
mais juokais; ir, jai buvant prisilėgtai ir be vil-
ties, kaip visomet, nors matyt nustebusiai iš jo
persimainymo, jis pridūrė:

„Nagi, ar nenuiteitume pargabinti tavąjį ma-
žiuką čion, jeigu neturime savo nė vieno?“

Ji teip išsigando, kad jei būtų likę jos kiek
pajėgės, tai ji, be abejonės, būtų bėgusi. Bet
ukininkas patyrinėjęs delnais ir tarė:

„Aš dairiausi kokio auginti; dabar jis yra be
bėdos. Aš prašiau sykį M. le Cure's surasti man
kokį našlaitį!“

Ir, besijuokdamas, pabučiojo savo verkiančią
ir nustebusią pačią į abu veidus su garsiu plauk-
telėjimu ir suriko, lyg kad ji nebūtų klausiusi:

„Greitai, motin, žiūrėk, ar nėra likusio vi-
ralo; visą puodą išsėrbčiau lengvai dabar!“

Ji greitai užsimėtė drabužius ir įdėjo pasis-
kubino žemyn; jai pučiant ugnį po puodu klup-
čiai, jis švaistėsi po viryklą su nušvitusiu veidu
nuo pasididzinimo ir pasiganedimino:

„Na“, kartojo jis neperstodamas, „šitas mane
palinksmino, sakysiu tau. Nežinau dėlko, bet tas
mane palinksmo baisiai!“

KOKS PRIVALO BUTI VAIKŲ AUGINI- MAS IR AUKLĖJIMAS?

RANKIUS RAŠTŲ, PARAŠYTŲ D-RO J. ŠLIUPO.

ŽODIS SKAITYTOJUI.

Leisdamas į svietą knygutę „Koks privalo bu-
ti vaikų auginimas ir auklėjimas“, neparašiau nie-
ko, ko senias jau bučiau spaudoje nepagarsinęs.
Vienok naujai raštas perrašiau, kaip kokią vietą
pataisau, ir tikiu, kad knygutė atneš šiokią to-
kią naudą Lietuviai tautai, atkreipdama atydą ant
taip svarbaus gyvenime klausimo.

Auklėjime vaikų Lietuviai turėtų imti pavei-
dą iš Japonų, kurie jau neseniai dar priskaitomi
buvo prie neaukštųjų tautų; bet kaip jie šiandien ru-
pinasi vaikų mokymu! Tegul už manę šneka
D-ras J. Flad („Alte Glaube“, No. 39, Leipce),
žinovas Japonijos. Pasnėkęs apie Japonų moki-
mą pamėgdžioti, rašytojas sako:

„Ir auklėjimo šakoje Japonija nieko naujo ne-
sutvėrė, bet su dideliu pasivertimu mokoje pa-
mėgdžioti Vakary idėjas ir įdiekinius. Jie yra tin-
kamais mokintiniais ir moka, ką nuo kitų išmoko,
pritaikinti prie savų reikalų ir aplinkybių. Tai-
pogi Japonija pilningai suprantą, kaip labai svar-
biu faktoriu jos gerbuvio yra auklėjimo (eduka-
cijos) sistema, ir todėl, su padidiniu savo galy-
bės ir įtekėmės ant Azijos sausžemio, ji plėtoja sa-
vas mokyklas.“

„Jau 1900 m. nemažiau kaip 81.48% Japoni-
jos vaikų mokslo metuose iš tiesų lankė mokyklas:
ant vaikųsyčių pripuola 90.35%, o ant mergųsyčių
71.73%. Pagal vėliausios vyriausybės atskaitos,
Japonija 1906 m. turėjo 27.383 pradines (elementa-
rines) mokyklas, su 150.301 mokytojų ir 5.154.113
mokintinių. Priegtam buvo 266 visokių antraeilių
mokyklų su 4.817 mokytojų ir 100.853 mokintiniais,
vyriškos ir moteriškos gymės; ir toliau — 64
normaliosios kolegijos, su 1.103 profesoriais ir 16.373
mokintiniais. Techniškų mokyklų, pramonės, agri-
kultūros, girininkystės, jureivystės ir t. raudame
1.838 su 13.390 mokytojų ir 110.091 mokintinių.“

Prieg tam buvo: 29 specialiosios augštos mokyklos
mergaitėms ir mergoms, su 28.191 mokintinių. Ja-
ponų apšvietimo ministeris turėjo po savo priežiū-
ra: 2 universitetus, 3 augštesnes normališkas ko-
legijas, 13 augštesnių technologinių institutų, 1
dailos mokyklą, 1 muzikos mokyklą, ir 5 normali-
škus lyceumus, su 19.540 mokintinių. Visu labu
Japonija dabar turi 32.619 mokyklų visokių laip-
snių, su 171.097 mokytojų ir su 5.567.008 moki-
tinių.“

Vokietija savo šulmeisteriams dėkavoja už lai-
mėjimą pas Koeniggraez ir Sedan'ą ir už įsteigi-
mą vokiškosios imperijos; ne kitaip kaip per mo-
kyklas atsigimė Japonija ir pastojio visavietinė
galybė. Nors Lietuviai negali nė sapne sapnuoti
apie tolygų pasikėlimą, tačiau nauda mokyklų
aiški tautų gyvenime, ir todėl auklėjimui naujos
gentkartės reikia pajėgų pašvesti.

Skaitytas susipazins su rašytojo mintimis
apie vaikų auklėjimą toliau; tik čion norėčiau
užkludyti dalyką, knygutėje nepajudintą, o ta-
čiau dalyką didelės svarbos, kurį randame ši-
dien Prancūzijoje begvildenamą praktiskai. Stai
kaip manto ir daro Alfred Binet, profesorius Sor-
bonnos, Paryžiuje:

„Kada mokintinis mokykloje pasirodo tingus
per ilgą laiką, tai mokytojas, azuot ką jį bausti,
teglu pirma apsižiuri, ar ne kokia fiziška prie-
žastis yra kalta tame nelabume.... Juk kunas
ir dvasia yra susijungę drauge. Kudikis, kuris yra
silpnas, kurs prastai sumalą valgį, ir kurio augi-
mas palengva te cina, negali trauktiesi klasiuose
kaip reikiant, ir būtų neteisinga jį nubauti už tru-
kumą atydos. Nepagerinsite sumalimą jo valgio
nubaudami jį, nė-gi neištainsite jo nugarkaulio
liepdami rašą daryti bent šimto cilučių iš Mo-
lie'ro.“

Už tatau prof. Binet įsteigė prie Sorbonnos
laboratoriją moksliskam vaikų tyrinėjimui: ma-
tuodamas kuną, jis netik randa fizišką vaikų
vertę, bet taipgi protiską ir moraliską. Aiškinda-
mas sieki savo laboratorijos, štai ką pasakė prof.
Binet.

„Pažiūrėk į tą 20 ar 30 mokintinių, kurie,
mažiaus ar daugiaus, su atyda klausosi savo mo-
kytojo. Ar iš tiesų manytum, kad tų visų vaikų
mintys yra vienokiai sutaukintos? — kad jie visi
turi tuos pačius gabumus ir tuos pačius reikalus?
Taip žmonės manė seniaus. Mės žinome geriaus
šiandien. Mės pamatėme, kad auklėjimas yra klau-
simu prilaikymo, ir idant jį pritaikinti prie vaiko,
mės turime nuodugnai pasipažinti su jo arba jos
dvasiskomis ir kuniškomis ypatybėmis. Todėl
principas, kurs mane vedė įsteigiant šią naują
laboratoriją, buvo žinia vidutinio vaikų išsiplė-
tojimo visokiame amžiuje — suvis nauja idėja pe-
dagogijoje, ir tokia, kuri, mano nuomone, atneš
skalsius vaisius. Mano asistentai ir aš pats už-
simanėme susiekti, grynai moksliską būdą, fizi-
zišką ir dvasiską vertę vidutinio vaiko įvairiu-
se metuose amžiaus. Sykį tai susekė, mės susta-
tėme rejeistrus vidutiniskumo, ir pasiremdami mo-
kytojo, mės galime duoti receptus taip tikrus, jeigu
koks naujas vaikutis ar mergaitė ateina į mūsų
laboratoriją eksperimentališkos psichologijos. Pa-
veizdian, mės galime pasakyti: „Šito vaiko au-
gimas yra susivėlinęs. Nors jis turi jau dvyliką
metų amžiaus, bet jo išsiplėtojimas prilygsta iš-
siplėtojimui devynmečio vaiko. Jam reikia ypa-
tingos atydos ir ypatingo maisto. O ans moki-
tinis, priešingai, fiziškai yra pralenkęs savo
amžių. Jis turi ddesnius raumenis, yra augalo-
tegnis ir drutesnis negu vaikas desimties metų.“
Trečiasis vaikas, mės matome, patėmytinai moka
susivaldyti, o ans ketvirtasai lengvai grandinasi
ir yra nerviškas. Vienas viską tėmyja, esti ra-
mus, ir viską svarsto; o kitas tik paisėte tepai-
so. Jeigu tolesniam jų gyvenime draugija nori
turėti daugiausią pelno, juos reikia auklėti ne
vienokiū būdu. Nagi, ar nematote, kad mokyto-
jai pradžiugty, mokėdami savo mokintinius taip
ištyrinėti? Ar nematote kartais reikalingų esant
pasiklausinėti gydytojo (daktaro) apie delika-
tus reikalus mokintinių sveikatos?“

Matavimai prof. Binet'o laboratorijoje suranda
labai įvairius dalykus, kaip augstumą, pečių pla-
tumą, atmintį, atydą, gėbsnumą pakuždenimams,
atjautimą spalvų, išsiplėtojimą kaukolės, raume-
nišką drutumą rankos ir tt. Koznas iš tų daly-
kų turi savo svarbą sprendžiant apie vaiko dabarti-
nį stovį išsiplėtojimą ir jo pagabumą tolesniam
auklėjimui.

„Niekas nėra praleistina psichologiskame ti-
rinėjime vaikų“, galėtų pasakyti prof. Binet. Jis
pasisaukė pagalbon net Paryžiaus palmistę (bur-
tininke), kuri nustebino jį, įspėdama būdą šimto
vaikų, jai parodyty. Nemažiau kaip šešiosde-
šimtyje vaikų jį iš jų plaktakos išskaitė būdą ti-
krai gerai.

Pamokymai, kokius šitas Prancūzų mokslin-
čius suteikia pedagogams Paryžiaus ir kitų didė-
lių miestų, jau atnešė vaisius. Lecomte's uilyčioje,
žmoningame 17-ame distrikte Paryžiaus, atidaryta
tapo speciališka klia „anormališkiems vai-
kams“, ir kitos tolygios klasiės esti rengiamos
kituose kvartaluose. Yra dideliai svarbu atskirti
normališkus vaikus nuo nenormališkųjų, kadangi
šitie turi nelabą įtekę ant anų. Blogieje
turi būti išrenkami iš tarpo gerųjų mokintinių ir
pamokinami buklais specialiskai pritaikintais prie
jų ypatisko būdo. Bet tatau būtų sunku padaryti
be tokių laboratorijų, kokios yra uilyčioje De la
Grange-aux-Belles, ir to dėlei prof. Alfredas Binet
tikisi, kad kuomet-nors jos pasklis po visą šalį, o
gal ir pasaulį.

2.IX.1907 m.

Keli žodžiai apie vaikų auginimą ir arklėjimą.

PRAKALBA.

Visur ir visoko reikia mokintiesi. Musų-gi
žmonės mano, juog vaikus auginti galima be mo-
slo; jiems rodo, kad gana vaikus bausti ir barti,
o jeigu neklusau užaugusiųjų, musti ir kolyti —
o vaikai bus geri. Kad ne taip yra, kad ir vaikų
auginime bei auklėjime be mokslo nieko gero at-

siekti negalima, aš noriu išrodyti šioje knygu-
tėje. Paženklindamas negerą auginimą, aš steng-
siuosi nors trumpais žodžiais pamokinti, kaip rei-
kia, pagal mano nuomonę, auginti, idant vaikai
butų męgūs tėvams ir draugijai, kurioje jie auga.
Juog Lietuvos vaikai yra auginami netikusiu bu-
du, ir ta bultis jau parodo, kad daugumas jų, iš-
ėję į žmones, gėdžiasi ar užsigina savų tėvų, jeigu
tėvai yra prastiaus už vaikelius apsitaisę, arba ne-
nori nė tėvų kalba kalbėti, nė-gi Lietuvos reika-
lus užstavinėti. Dėl negero auginimo vaikai iš-
krinka tarp svetimačių ir, žinoma, žusta Lie-
tuvai. O tik nuo auginimo naujos gentkartės pri-
guli visa ateitis Lietuvos tautos. Lietuvoje val-
nybė, mokslas, lygybė luomų ir lyčių, brolystė ir
turtingumas tautos kaip ir atskirų žmonių pasi-
kels staigų, jeigu mės savo vaikus tam tikrai au-
ginsime ir auklėsime. Įstabu yra, kad reikalas
vaikų auginimo mažai kam iš Lietuvių iktuolai-
terupėjo. Turime šimtus maldų knygų, o apie
vaikų auginimą neturime nė vienos! Tik pastaru
laiku rastum tame dalyke išbarstytas mintis „Au-
sroje“, „Nemuno Sarge“, „Liet. Balse“, „Naujojo
Gadyneje“, „Vilniaus Žiniose“ ir tt. Norėčiau,
kad tasai mano raštėlis nepasiliktų žirnių, bertu
į sieną, bet kad sužadintų Lietuvių krupstumą, o
netingint tautiečiams, atsirad dangelis tokių, ku-
rie įstengs auginimo buklus (metodas) plačiau,
aiškiau ir tikriau išlukštenti naudai tamsesnių
brolių ir tėvynės mūsų Lietuvos.

1.

Kadangi auga žmogus kunas ir dvasia, tai
ir auginimas vaikų priguli šeimynai ir tautai. Sei-
myna šiandien daugiausai rupinasi apie auginimą
kuno, nors povisam neapleidžia nė dvasios, o val-
stija ar viespatystė rupinasi apie dvasios apšvie-
timą. Auginimas šeimynoje neretai yra blogas per
tai, kad tėvai, mažai apšvietę, patys nesupranta
pagrindų mokslo apie sveikatos išlaikymą, o ap-
švietimas mokyklose kreipiamas esti ant vienpu-
savimo. Kolaik bažnyčia turėjo mokyklas savo
valdžioje, tai vaikų auginimas buvo tik įrankiu
kunigijai sužadintiui tikėjimisko svaigulio au-
gintinuiose; o kada kunigijai vietą užėmė vyresny-
bės ir piniguočiai, tai mokimas esti panaudojamas
įgaivinimui augintinuiose politiskų, beje vyresny-
bės ir piniguočių tinkamų pažvalgy ir įjieski-
nių. Tai-gi jau mės patys ir naujoji karta augi-
nami buvome su visu kreivai. Auginimas na-
mie turi susidėti su šviesumu tėvų, o moks-
lavietėje turi būti atskiras nuo pagėdavimų
ir įkvėpimų draugijos partijų; galiaus auklėjimas
gyvenime įvyksta per visokias organizacijas ir per
skaitymus raštų. Auginimas juk turi atsiekti
sveikatą ir stangrumą kuno, veiklumą proto, ge-
rumą širdies ir tvirtumą valios. O tai vis tegali-
ma pasiekti einant keliais mokslo ir keliais tei-
sybės.

Bet nelabumai dar ne čion galas. Kaip drau-
gijoje merga nėra laikoma žmogumi, taip pat ir
auklėjimas esti labai skirtingas pagal lytį arba
gymę žmogaus. Skirtumas apsirodo jau valan-
doje gimimo, ir pareina aiškėn ans būdgnis tar-
pe abiejų lyčių, kurs paskui padaro vyriškį ponu
svieto ir valdytoju, o moterišką nužemia į esy-
bę, neturinčią jokių tiesų. Gimus kudikiui, visi
tuojau klausia: ar vaikas ar mergaitė gimė? Jei
vaikas — tai visį diagausi, tėvai ir senūčiai, d-
dės ir tetutės; bet jei mergaitė gimė, tai visi rau-
kosi ir vaiposi — nes kas iš mergaitės? Sako:
tai tik kliaura čerpė! Taip tad jau valanda gim-
imo apreiška, kad mergaitė visame savo gyveni-
me bus pažeminta, nustumdama, varginama. Ir
tas viskas pritaikoma kaip prie vargužių taip ir prie
didžiaturčių, prie kudikių gimusių surukusioje
grinčioje ir auksuotose kambariuose. Juk kuni-
gaikščių namuose toks skirtumas yra viešai pa-
ženklinamas: princukas vertu laikomas 100 šu-
vių parako, o princutė tik — 21, nes princukui
gimus, išsaula jį kannolių 101 sykį, o princutei
tikai 21 sykį.

Toks skirtumas vertybės vaikysčio ir mergai-
tės nepaeina, nuo gamtos arba prigimimo abiejų
lyčių, bet yra tyčia pačių žmonių surengtas. Pra-
sideda tuojau po gimimo, tešiai kudikystės
amžiuje, ir galiaus sustembsta neteisiose, kokias
moteriškė — ar būtų kilusi iš „augstosios“ luo-
mos ar iš „žemosios“ — pakelti turi draugijai ir
valstijoje. Tokias neteises kiekvienas mato savo-
mis akimis, nors liežuviu ištartu drovisi. Prie pa-
gerinimo ir pataisymo to viso labiausiai prisidės
toksai auklėjimas, kokio reikalauja mokslas, tei-
sybė ir teisingumas.

2.

Tai-gi, kada reikia pradėti vaikų auklėjimas?
Retas žmogus tai žino ar nors numano, kad auk-
lėjimas turi prasidėti, kada kudikis teb'yra gema-
lu motinos pasirdyje. O tasai auginimas nėra kas
kitas, kaip tikrai patogus motinos gyvenimas, su-
tinkantis su mokslo apie sveikatą, ir motinos dvasi-
škas labas užsilaikymas. Tame pirmutiniam au-
ginime mės veltui įjieskosime skirtumo tarp au-
ginimo vaikysčio ir mergaitės. Ar gims mergaitė
ar bernišk, motina turi stropiai saugotis susi-
krimitimo, nuovargio, išgascio, apsigėrimo ir kito-
kių sveikatai bledingų atsitikimų, jeigu gimtinas
kudikis neturi būti įgrobtais.

Kaip kudikis pirm gimimo buvo dalimi mo-
tinios, taip pat jis ir po gimimo būtina priklauso
motinai. Motina yra jo prigimtoji augintoja. Už
tatau prakeiktinos yra gyvenimo sąlygos, kurios
žindynę motiną verčia uždarbiauti ant juodos du-
nos troškosie darbavietėse, o kudikį žudyti ir ma-
rinti ar namie, ar vaikų saugonės butuose. Dau-
gumas mano, kad pirmuose mėnesiuose, kol kudi-
kis nesupranta motiniškos šnekos, auginimas pa-
lygsta vien penėjimui kuno. Tai yra paklydimas.
Berods auklėjimas eina greta su priderinčiu pe-
nėjimu kuno, bet už tai kiekviena motina turi su-
prasti, kad tas kuno penėjimas yra pagrinda, ant
kuriuos pastatytas visas vaikų pobudis, ir todėl
gal-būt nuo to kuniško penėjimo priguli visas ku-
dikio likimas gyvenime.

Kudikis iki 10 ar 12 mėnesių yra penimas
krutimis. Visi žmonių gydytojai tame sutinka,

kad kudikis pirmuose trijuose mėnesiuose turi
gauti krutį dienos metu kas dvi adyni, o nakties
laike tikai du sykių; nuo 3-čio iki 6-tam mėnesiui
dienos buvyje 4-syk ir nakties laike vieną sykį, o
po 6 mėnesių dienos metu 4-syk, o naktį nė vieną
sykį. Prislaidant čion paženklinoto laiko penėji-
mo, kudikis augs kaip ragaišis ant mielių, ir ne-
sirgs slogomis nė skilvio, nė grobų (žarnų). Taip
esant, gal-būt tulas skaitytas manys, kad tai yra
tik penėjimas, bet ne auklėjimas kudikio. Tačiau
kad tai yra auklėjimas greta su penėjimu, galime
matyti iš neprisilaikymo tokio buklų auginimo.
Kudikis suvirko dėlei kokios nebuk priežasties:
melli mamutė ir tėvūželis, o labiausiai senutė ar
tetutė sako, kad kudikis yra alkanas — ir tuojau
motina įbruka jam papą į burnutę, nors pirm 15
minutų jis būtų žindęs. Po to kudikis yra pilnas,
per pilnas, gauna knietimą skilvyje ir vėl rėkia;
ir vėl jam esti brukama krutis, ir jis žinda ir žin-
da, ir negali — suprantamas tai daiktas—verkti,
turėdamas papą burnoje. Tai-gi rodo, lyg žin-
dymas nutildo kudikį kiekvienu kartu! Mažam
rėksniui žindymas patinka; o žindymas įvyksta
kiekvieną kartą, kaip jis suverkia. Kudikis vei-
kia ima suprasti tokį sukibimą verkimu su žindy-
mu, ir paskui verkia jau su ištisu susipratimu.
Kada motina, pailsusi, nusidurbusi, ar laiko netu-
rėdama, tuojaus jam neįbruka kruties į burną, jis
verkia pikčiaus, rėkia baisiai ir spardosi, o moti-
na, išsigandusi, puolasi prie mažulėlio ir — išsiplė-
dė tai, ko kudikis norėjo; priegtam dar kudikis
yra paglostomas. Kudikis eina didyn, pradeda
pažinti taip-gi kitus gerumus ir juos gauna, kada
verkia, arba vėl kada pakrinta ant žemės ir muša
kojomis; taip pasielgdamas, jis gauna, be abejonės,
tai, ko nori. Kada kudikis ugterėja, jis moka
išversti kitokiū būdu tai, ko užsimano, ir ant ga-
lo, kada su visu užauga, tai turime kokią piktą ir
ursią ragana arba vėl tokį pasiutėlį, kurs muša
savus vaikus ir pačią. Gal-būt, šiandien nevenias
iš tokių sėdi kalėjime užrakintas, nors jis būtų
galėjęs tapti geru žmogumi, jeigu mylinti jį ma-
mytė būtų davusi žmsti krutį pagal mumsį dzie-
goriaus, o ne tuomet, kada kudikis suvirko ar
sūrėkė.

Suprantmas tai yra daiktas, kad ir tame au-
ginime reikia vienodai apsieiti su vaikysčiu ar su
mergaite. Tačiau aklai prisizūrėdamas, jau ir
čia gali kiekvienas patėmyti, ar rėksniui yra mer-
gytė ar sunelis, ypačiai, jeigu jis žvilgtėri į veidą
tėtaičio. Jeigu dukrytė rėkia, tai tėtis sėdi susi-
raukęs ir pasiputęs, arba gal net juokauja iš mo-
teriskųjų; ir jo dukrė, mat, kuomet nors pasiliks
moteriškė. Bėt kada rėkia bernelis, tai tėvas link-
smus juokiasi ir liežuviu pliausina iš džiaugsmo,
nes — mat — sunus reikalauja to, kas jam pride-
ra. O kaip vaikai paauga, tai ans skirtumas, kurį
gamtą dėjo į kokybę kuno abiejų lyčių, persine-
ša su pėgelba auklėjimo namie, mokykloje ir uly-
čioje, ir draugijos gyvenimą, kurs — teisybė sa-
kiant — neturi darbo su lyties įvairumu. Taip
tad ans tarpas tarp vyriškio ir moteriškosios drau-
gijiskose ir politiskose tiesose, prasidėjęs kudikys-
tės metuose, pasiplatina metuose vaikystės ar
mergystės. O kalčia už tai vis krinta ant seniai
įsikėrėjusių papratimų ir ant iškraipyto auklėji-
mo. Geras ir labas auklėjimas, be abejonės,
įstengs pamainyti pažvalgas ateinančiųjų gentkar-
čių, taip juog viena lytis neišsikels pasiputusi vir-
šumi kitos.

3.

Dvasia yra augmeniu, žiedu ir vaisiumi kuno.
Už tatau negali būti įstabu, kad išmintingį augin-
tojų vaikų jau nuo seniai taikina auklėjimą prie
kuniško penėjimo. Galime pasakyti, kad tie auk-
lėtojai ir mokiniojai yra pirmtakunais visų ma-
terijalistų, pasekėjų taip Darvino kaip ir Markso.
Tos pačios regulos arba taisyklės, kurių prislaido
mokslingi fiziologai ir gydytojai ir tėvai tam
tikrame penėjime ir išlaviniame kuno esti taikina-
mos prie penėjimo ir auklėjimo dvasios, tikai
tankiai valstija, bažnyčia ir draugija labai tam
priešinasi. Ar daug kas teisybė myli?!

Juk ir pati kalba tatau pripažino seniai. Mės
šneka apie dvasišką peną ir dvasišką sumnė-
jimą, apie auginimą ir atžargavystę dvasios, o se-
novės priežodis sako, kad įjieskiniu (idealu) au-
ginimo vaikų yra — susilaukti sveikos dvasios svei-
kame kune. Ir jeigu daugur yra daroma priešingai
tatai pažvalgai, tai mokiniojai už tatau mažiau-
siai gali būti kaltinami.

Mės rupinamės apie auginimą kuno, duoda-
mi nuo paties gimimo nė per daug nė per mažai
valgio tam tikrame laike, beje, kada tas valgis
gali būti skilvyje permaltas. Priegtam, pagal am-
žių, reikia duoti tam tikras, sumalamas valgis,
pradedant nuo lengvai sumalamo motinos pieno,
kaip jau augščiaus sakėme, ir kaskart toliaus pri-
duriant sunkiaus sumalama valgi, pagal išsiplėto-
jimą kuniškų įtaisų (organų), kaip antai: dantų,
parangumo kuniško krūtėjimo ir raumeniškos spē-
kos. Ant galo, nereikia duoti valgio, kurs nebūtų
reikalaujamas noru valgyti (apetitu), nes apetitas
rodo, kad valgio sumalimas yra priderinčiai įvy-
kęs.

Visai tos pačios taisyklės pritaikina ir dvasi-
kam penėjimui. Dvasiškas penėjimas turi prasi-
dėti nuo paties gimimo. Burna, per kurią įeina
pirmiausias dvasiškas penas, yra pajautos — pir-
miausiai palytėjimo pajauta, o paskui akys ir au-
sys, kurios jau jautrios esti po keletos sanvaikių
gyvenimo; anos-gi labiau gyvuliškos pajautos —
nuosė ir skonis — išsiplėtoja laikant kuną vaiku-
me. Išlavinti pajautos tam tikru penu geriausiai
pamokina Fr. Froebel; daugiausai gi rupintiesi
reikia apie penėjimą dvasiškųjų pajautų ir regėji-
mo, nes tokios pasipriešina pervisyjimui anų gy-
vuliškųjų pajautų. Jeigu čion neperžingsime tam
tikro saiko, tai niekuomet neatsitikis, kad kuomet
pristokty noro mokintiesi, ar kad įvykti galėtų dva-
siškas perpenėjimas. Tai-gi pajautos alksta au-
ginimo, kad skilvis ar kitos kuno dalys, ir
jos pasisavina su lengvumu ir skanumu tą valgi,
jeigu jis yra pritiklus amžiui ir jeigu patiekia dva-
sišką sveikatą.

(Toliaus bus.)

VIETINĖS ŽINIOS.

— Gyvenanti pn. 2344 Wabash
ave., 23 metų mergina Hazel
Dunn, išėjo su savo drauge
Minnie Baum pasivaikščioti.
Niekio savo draugei nepasakiusi,
įbėgo į kiemą namų 2390 Wa-
bash ave. ir prarijo gana didelę
porciją Laudanum. Nugabeno
ją tuojaus į Wesley lignonbutį,
kur daktarai panaikino nuodų
pasekmes. Kokios priežastys
prevertė merginą griebtis nuo-
dų, nežinia.

— Mušant bolę, ant kertės
Cornelia str. ir Racing ave., 20
metų vaikas, Walter Albrecht,
be jokios matomos priežasties
puolė be žado ant žemės. Nu-
gabeno jį dar gyvą į Aleksijonų
ligonbutį, kur jis, nuo išsilieję-
kraujo į vidurius, pasimirė.
Daktarai mano, kad jis, turėjo
būt užgautas, nors to draugai ir
nematė.

— Pereitą sanvaite Chicagoj
pasimirė išvisio 508 ypatos, arba
ant 90 ypatų mažiau negu už-
pereitą. Tarp pasimirusių bu-
vo: 301 vyriškis ir 207 moteris
(moterų skaitlius Chicagoj, tei-
sybė, truputį mažesnis negu vy-
rų, bet visgi ne teip didelis kaip
skirtumas tarp abiejų lyčių mir-
čių). Moterų mat, sulyginant,
miršta mažiau negu vyrų).
Daugiausai mirčių buvo nuo
inkstų ligų, nes 52, nuo žarnų
uždegimo 51, nuo džiūvos 47.

— Gyvenantis pn. 79 W. 14
str., 28 metų Gustave Meikner
užsimanė savo širdies parinkinę
priversti su revolveriu, kad jį
mlytų. Mergina vienok tokios
meilės išreiškimo nes

Juozas Slikas, Vietinis agentas, Chicagoje. Montello, Mass. P. Miskinis, 775 Montello st. New York, N. Y. Lesniewskis, 144 E. Houston St. So. Boston, Mass. K. Gendrolius, 224 Attens st. Newark, N. J. Ambrazevičia, 178 Ferry St. Brooklyn, N. Y. an. Rinkevicius, 73 Grand St. Kenosha, Wis. Petrauskas, 322 Caledonia st.	New Britain, Conn. M. J. Cheponis, 21 Pleasant St. Brooklyn, N. Y. E. Froomes, 73 Grand St. A. Dirulalitis, 155 Metropolitan Av. Baltimore, Md. L. Gawlis, 2018 N. Washington, St. Jonas Zelvis, 711 W. Lombard St. J. Luis, 26 So. Green St. J. Diemedis, 521 Columbia Av. Wm. J. Moran, S. E. cor. Sharp and Camden Str. Philadelphia, Pa. M. A. Ignotas, 1028 So. 2nd St. Pittsburg, Pa. Jonas Ignotas, 13 Diamond Square S.S. Elizabeth, N. J. Wm. Botkus, 211 First St.	Minersville, Pa. Juozas Ramanauskas. Springfield, Ill. J. Klembauskas, 7 Millro Worcester, Mass. Antanas Bernotas, 12 Harlem S Gilberton, Pa. J. Ambrazevičius, Box Scranton, Pa. Jos. Petrakis, 1514 Ross Av Mt. Carmel, Pa. Jonas Banis, Box E. St. Louis, Ill. Juoz. Rainis, 537 Collinsville, A Shenandoah, Pa. Andrius Mačis, 138 S. Main S
--	--	--

